

FİLİZ ÖZDEM
Esrarengiz
Arkadaşın
Fısıldadıkları

5.
baskı

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Filiz Özdem'in *Esrarengiz Arkadaşın Fısıldadıkları* romanının çocuk kahramanı Zeynep'in hayatı bir gün bilgisayarından gelen sesle değişir. Ne olduğunu tam olarak kavrayamadığı bir zamandan, gelecekte çıkagelen görünmez arkadaşı "Asi" Scorpius'un sayesinde gerek dünyaya gerek kendi hayatına bambaşka bir gözle bakmaya, bugünü de yarını da farklı değerlendirmeye başlar. Çevresindeki herkesi tedirgin eden durgunluğu aslında bir çeşit fırtına öncesi sessizliktir. Fırtınadan, başka türlü hayatların mümkün olduğunu öğrenmiş; iyi, doğru, başarılı olma yolundaki genç kız Zeynep olarak çıkacaktır...

"... Peki, ben kimdim? Gerçek miydim? Yoksa bir hayal mi? Yiyip içtiğime, kirlendiğime, uyuduğuma, üşüdüğüme göre gerçektim... Ama ya Scorpius'un hayalindeki ben idiysem bunları yaşayan? Ya aslında bir ölü idiysem? Ya yoksam?!"

Kapak resmi: Buket Topakoğlu

ISBN 978-975-08-2063-2

8 TL

9 789750 820632

ESRARENGİZ ARKADAŞIN FISILDADIKLARI

Filiz Özdem (Bakkalbaşı) (İstanbul, 19 Temmuz 1965) İtalyan Lisesi'nden mezun olduktan sonra İÜ Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi, aynı bölümde yüksek lisans programına devam etti. Çeşitli dergi ve gazetelerde şiirleri, yazıları, yorumlayıcı sanat metinleri ve çevirileri yayımlandı. Urfa, Balıkesir, Mersin, Mardin, Kars, İstanbul, Maraş, Denizli, Çanakkale, Kayseri, Amasya, Aydın üzerine şehir monografileri hazırladı. Pier Paolo Pasolini, Luigi Malerba, Italo Calvino, Gianni Rodari, Angela Nanetti, Lucia Tumiatı, Edmondo de Amicis, Carlo Collodi ve başka İtalyan yazarların çeşitli kitaplarını çevirdi. Maltepe Sanat Galerisi Yayınları'ndan *Saydam ve Seyirci* (1999) adlı şiir kitabı yayımlandı. *Korku Benim Sahibim* (2007), *Düş Hırkası* (2009), *Yalan Sureleri* (2010), *Rüya Bekleyen Adam* (2013) (2015, Notre Dame de Sion Liseliler Edebiyat Ödülü), *Aşk Meçhule Yürür* (2015) adlı romanları ve çocuk edebiyatı alanındaki kitapları da YKY'den yayımlandı.

Filiz Özdem'in YKY'deki kitapları:

Romanlar

Korku Benim Sahibim (2007)

Düş Hırkası (2009)

Yalan Sureleri (2010)

Rüya Bekleyen Adam (2013)

Aşk Meçhule Yürür (2015)

Doğan Kardeş

Yeryüzünden Binbir Efsane (2010)

Esrarengiz Arkadaşın Fısıldadıkları (2011)

Simay - Ninem Dış Perisi Oldu (2011)

Rosros ile Zenzen (2012)

Baykuş ile Çobanyıldızı (2012)

Sırlarla Dolu Konak (2012)

Ejderler, Ecinniler, Gulyabaniler ve Cümle Yaratık (2012)

Zürafa Fazi (2013)

Sütün Yolculuğu (2013)

Zeynep - Benim Güzel Hayvanlarım (2014)

Rüya Ormanı (2014)

Gökkuşağını Kovalayan Kedi (2014)

Yağmur'un Rüyası (2014) / Jasmine's Dream (2015)

Utku'nun Kalemi (2015)

Kulaktan Kulağa (2015)

Efe'nin Beklenmedik Maceraları (2016)

Hoş Geldin Şaşa (2016)

Kitap Kurtları İçin

Hayvanlar Âlemi - Doğadaki Dostlarımız (2010)

Kuşlar Bize Neler Söyler? (2010)

Tavşan Dağa Küserse, Kaplumbağa Koşarsa (2011)

Pirenin Yorganı, Karıncanın Rüyası (2011)

Eşek Dersem Çık, Keçi Dersem Kaç (2012)

Kedinin Kanadı Olsa (2013)

Hazırladığı Kitaplar

Altın Ülke: Çocukluk (2014)

Bana Adını Söyle (2014)

Bir Masal Anlat (2014)

FİLİZ ÖZDEM

**Esrarengiz
Arkadaşın
Fısıldadıkları**

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları – 3404
Doğan Kardeş – 335

Esrarengiz Arkadaşın Fısıldadıkları / Filiz Özdem

Kitap editörü: Füsün Önen Pınard

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Kapak resmi: Buket Topakoğlu

Baskı: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.
Beysan Sanayi Sitesi, Birlik Caddesi, No: 26, Acar Binası
34524, Haramidere - Beylikdüzü / İstanbul
Tel: (0 212) 422 18 34 Faks: (0 212) 422 18 04
www.acarbasim.com
Sertifika No: 11957

1. baskı: İstanbul, Ağustos 2011
5. baskı: İstanbul, Mart 2017
ISBN 978-975-08-2063-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2011
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeralı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

Hiçbir Şeye Şaşırmam Artık! • 7
“Bu Çocuk Hayal Kuruyor!” • 13
Bilinmeyen Bölge • 18
Büyük Savaş • 24
Yeni Bir Toplum Düzeni • 29
Yapay Güneşler • 34
Su Altında Kurulan Uygarlıklar • 40
Yeni Bir Kuraklık • 45
Kurallar Değişince • 49
Boşluk • 53
Her Şey Düşmeye Başlayacak • 58
Yeni Bir Hayat • 61
İletişimin Azalması • 68
Gerçek Ne? • 71
Kendimi Laboratuvarda İncelenen
Ölü Bir Hayvan Gibi Hissettiğim Yaz • 75
Bir Gün Okula Bir Yazar Geldi • 84
İnsanın Önünde Açılan ya da Kapanan Kapılar • 88
Yeni Bir Okul • 99

Index

Index of Authors	1
Index of Subjects	2
Index of Titles	3
Index of Abstracts	4
Index of References	5
Index of Figures	6
Index of Tables	7
Index of Equations	8
Index of Symbols	9
Index of Units	10
Index of Abbreviations	11
Index of Acronyms	12
Index of Initials	13
Index of Surnames	14
Index of First Names	15
Index of Middle Names	16
Index of Nicknames	17
Index of Epithets	18
Index of Honorifics	19
Index of Degrees	20
Index of Titles	21
Index of Positions	22
Index of Offices	23
Index of Professions	24
Index of Occupations	25
Index of Industries	26
Index of Trades	27
Index of Professions	28
Index of Occupations	29
Index of Industries	30
Index of Trades	31
Index of Professions	32
Index of Occupations	33
Index of Industries	34
Index of Trades	35
Index of Professions	36
Index of Occupations	37
Index of Industries	38
Index of Trades	39
Index of Professions	40
Index of Occupations	41
Index of Industries	42
Index of Trades	43
Index of Professions	44
Index of Occupations	45
Index of Industries	46
Index of Trades	47
Index of Professions	48
Index of Occupations	49
Index of Industries	50
Index of Trades	51
Index of Professions	52
Index of Occupations	53
Index of Industries	54
Index of Trades	55
Index of Professions	56
Index of Occupations	57
Index of Industries	58
Index of Trades	59
Index of Professions	60
Index of Occupations	61
Index of Industries	62
Index of Trades	63
Index of Professions	64
Index of Occupations	65
Index of Industries	66
Index of Trades	67
Index of Professions	68
Index of Occupations	69
Index of Industries	70
Index of Trades	71
Index of Professions	72
Index of Occupations	73
Index of Industries	74
Index of Trades	75
Index of Professions	76
Index of Occupations	77
Index of Industries	78
Index of Trades	79
Index of Professions	80
Index of Occupations	81
Index of Industries	82
Index of Trades	83
Index of Professions	84
Index of Occupations	85
Index of Industries	86
Index of Trades	87
Index of Professions	88
Index of Occupations	89
Index of Industries	90
Index of Trades	91
Index of Professions	92
Index of Occupations	93
Index of Industries	94
Index of Trades	95
Index of Professions	96
Index of Occupations	97
Index of Industries	98
Index of Trades	99
Index of Professions	100

Hiçbir Şeye Şaşırmam Artık!

“Gökten taş yağsa, yıldızlar dökülse, dünya bir halı gibi açılıp yamyassı olsa hayret etmem herhalde!” dediğiniz oldu mu hayatınızda, bilmem. Bundan iki yıl önce, bir pazartesi akşamı annemlerin çat kapı bize gelmesi, bende böyle bir duygu yarattı.

Kamptan önceki akşam dönmüştüm. Odamda eşyalarımı toparlıyordum. Annemle döndüğüm akşam telefonla konuşmuştum ve bir program yapmamıştık ama, “Belki yarın ona giderim...” diye düşünüyordum. O sırada zil çaldı. Holden Ela Abla’nın şaşkın sesi geldi.

“Hoş geldiniz!”

Bir sessizlik oldu.

Ela Abla, “Metiiin! Misafirimiz var!” diye tuhaf bir sesle babama seslendi sonra.

Babamın, “Ayşeee!” diyen sesi geldi ardından.

Annem gelmişti! Hem de kapiya kadar.

Koşarak koridoru geçtim, annemin yanında Ali Baba da vardı. Evet. İşte o an, şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyordum! Artık ne olsa hayrete düşmezdim herhalde. Yaşadığım olağanüstü şeylere bile bu kadar

şaşırmıyordum, ama bu duruma gerçekten şaşırmıştım. Annemle babam yedi yıldır birbirlerinin yüzünü görmemişlerdi. Babamla ilgili pek konuşmasa da, onu görmemek, sanırım annemin isteğiydi.

Annemle babam ben beş yaşındayken ayrıldılar. Ben annemin yanında kaldım. Babam dört yıl sonra Ela Abı'yla evlendi. Tabii bütün boşanan anne-babaların çocuklarının başına geldiğı gibi, ben de sepet gibi oradan oraya taşındım. Hafta sonları, bazen de tatillerde zamanımı babamların yanında geçirdim. Anlayacağınız bir kendi evimde, bir babamların evinde, bir de anneannemlerin evinde odam oldu! Ne korkunç değil mi? Büyükler, bu oda meselesini çok ciddiye alıyorlardı. "Çocuk, her yerde kendini evinde hissetsin!" diye düşünüyorlardı herhalde. Her evde bana bir yatak odası yapıldı, cicili bicili perdeler dikildi, sevimli halılar kondu, kitaplığın raflarına benzer kitaplar dizildi. Oysa her yerde kendimi nasıl evimde hissedebilirim? Elbette sadece annemle yaşadığım evdeki oda, benim odamdı. Doğduğumdan beri yattığım odaydı. Sadece oradaki eşyalar benimdi. Diğer evlerdekiler süs olarak duruyordu, elime bile almıyordum.

Bir evde bir odamın olması o evi benim evim yapmıyordu ki! Odadan çıkınca başka bir evde oluyordum. İnsanın kaç tane evi olur, değil mi? Anlat anlatabilirsen! Neyse... Böyle yaparak onlar kendilerini

belki daha rahat hissediyorlar, ama ben her yerde kendimi misafir gibi hissediyordum. Yine de üzülmelerin diye belli etmemeye çalışıyordum.

On yaşına geldiğimde annem, –o zaman hâlâ annemle yaşıyordum– arada sırada eve yemeğe gelen Ali'yle evlenmeyi düşündüklerini söyledi. Hiç itiraz etmedim. Hatta hoşuma gitti. Ali iyi biriydi. Tek kusuru hiç yerinde duramaması, sürekli program yapmasıydı. Bu da beni çok yoruyordu. “Ne olur, biraz evde otursak? Hiçbir şey yapmasak!” diye yalvarır hale gelmiştim. Annem bu halimize bakıp çok eğleniyordu. Belki de Ali kendini bana sevdirmeye çalışıyor, benim için sürekli bir şeyler düşündüğünü göstermeye çalışıyordu. Biliyordum, anlıyordum... Bunu göstermek için bu kadar çabalamasına gerek yoktu ki!

Babam ile Ela Abla, aynı üniversitede hocaydılar. Onlar üç aylığına Amerika'da bir üniversiteye misafir hoca olarak gittikleri bahar, annemle Ali evlendiler. Annemle babam hiç görüşmüyorlardı. Bir de araya bu uzaklık girince, babam ancak dönüşünde annemin evlendiğini benden öğrenmiş oldu. Hem de Ali Baba, annemle yaşadığımız eve gelmişti, annemle babamın evlendiklerinde yaşamaya başladıkları eve. Aslında Ali Baba bu eve gelme konusunda pek gönüllü değildi. Öncelikle beni kandırmaya çalışıyordu. Ama baktı ki annemin de, benim de taşınma konusunda hiç

hevesimiz yok, vazgeçti. Evdeki bazı eşyalar yenilendi, o kadar. Babam annemin evlendiğini ilk duyduğunda önce yüzü asıldı, ama ağzımdan Ali Baba lafını kaçırınca, birden sinirli sinirli konuşmaya başladı. Yok, benim babam varmış da, o adam nereden benim babam oluyormuş da, saymadığı laf bırakmadı. Babamı ilk kez böyle kızgın görüyordum. Ela Abla ona durmadan kaş göz işaretleri yapıp duruyordu.

Ben de babama kızmıştım!

"Artık o evde kalamazsın! Bizimle yaşayacaksınız!" deyince, birden, "İyi de ne var bunda? Sen de evlendin! Annem sana bir şey söyledi mi? Hem ben Ela Abla'yı da seviyorum, ne var? Anneme ondan söz ettiğimde hiçbir şey demiyor! Sana ne oluyor? Ben annemle kalacağım!" diye sesimi yükselttim.

Babam, "Terbiyesiz!" diye bağırdı.

Ela Abla, "Metin!!!" dedi.

"Madem annen evlendi, buraya taşınıyorsun o zaman, hem..."

Ela Abla kalkıp kolundan tutarak babamı çalışma odasına sürükledi. Pısır pısır konuşmalar geldi kulağıma. Bensiz konuşmalarına bozulmuştum. Üstelik benim hayatımla ilgili konuşuluyordu. Babamı hiç böyle görmediğim için de şaşkındım. Yerimden hırsla kalkıp çalışma odasına doğru gittim. Söyleyecek sözüm vardı.

"Ağzından sonra pişman olacağın bir söz çıkmasın lütfen! Zeynep'in kalbini kırma!" dediğini duydum Ela

Abla'nın. Bir durakladı, sonra yine, "Lütfen!" dedi kesin bir ifadeyle.

Babam hiç de yumuşamış görünmüyordu. "Madem başkasıyla evlendi, kızım onun yanında kalamaz. O kadar!" dedi öfkeyle.

"Metin kendine gel, saçmaladığının farkında mısın? Ne bekliyordun? Eski karının sonsuza kadar yalnız kalmasını mı? Yeni bir hayat kurmak onun da hakkı! İnanamıyorum gösterdiğin tepkilere!"

O sırada kapıyı açıp içeri daldım.

"Annemin başkasıyla evlenmesini istemiyorsan, ondan boşanmasaydın!" diye bağırıp ağlayarak, odama koştum, kapıyı çarptım. Bütün gece dışarı çıkmadım. Ağlamaktan yüzüm, gözüm kurbağaya benzedi.

Yine de işler benim istediğim gibi gitmedi. Babam kararını vermişti. Sanırım benim haberim olmadan bayağı tartışma yaşandı. Sonunda babam kazandı. Gözyaşları içinde babamların yanına taşındım. Aralarında neler olup bitti bilmiyorum. Aslında boşanırlarken, mahkemede annemin yanında kalmam kararı verilmiş. Ama herhalde annem gerginlik olmasını istemiyordu, o nedenle babamın isteğini kabul etti. Belki de kısa bir süre sonra babamın fikir değiştireceğini, geri dönme izin vereceğini düşünüyordu.

Annem çok üzgündü, ama belli etmemeye çalışıyordu. Ben anlıyordum. Çok durgunlaşmıştı. Belli ki bana

göstermeden ağlıyordu, çünkü gözleri benim kurbağaya benzediğim günkü gibi kızarmış ve şişmiş oluyordu bazen. Ali Baba da üzgündü, biraz da kızmıştı sanırım. Bu olayla o da sessizleşmişti, "Hadi bugün şuraya şunu yapmaya gidiyoruz, buraya bunu yapmaya gidiyoruz!" diye tutturmuyordu.

İşte böylece babamın yanında yaşamaya başladım. Önceleri çok zor geldi. Bir defasında anneme, "Madem mahkeme beni sana verdi, mahkemeye git! Babamı şikâyet et!" dedim. Annem kabul etmedi. "O senin baban kızım, dur bakalım!" dedi. Durdum, ama babam fikrini değiştirmede. Annemle Ali Baba bize geldikleri zaman, iki yıldır babamların yanında yaşıyordum. Mutsuz değildim. Babamı seviyordum tabii, Ela Abla'yla da aram iyiydi. Çok samimi, sıcakkanlı biri değildi, ama her zaman ilgi gösteriyordu, kibar biriydi. Yine de annemin yerini kimse tutamazdı, onun yanında olmak istiyordum. On sekiz yaşına gelir gelmez, annemlerin yanına taşınacağıma yemin etmişim kendi kendime. Bu sözümü tutmak konusunda çok kararlıydım. Çünkü bu taşınma kararını babam almış, bana sormamıştı bile. Bu nedenle ona içten içe kırgındım. Her hafta sonu ve bütün tatillerde annemlerin yanında kalıyordum. Babamlara gitme vakti geldiğinde biraz gönülsüzce davranıyordum. Annemle babamın hayatında olup biten değişikliklere alışmıştım, ama kendi hayatımın bu kadar değişmesi bunaltıyordu beni. Sadece, tek bir evim olmasını istiyordum.

“Bu Çocuk Hayal Kuruyor!”

Annem holde dikilmiş, afallamış yüzüme bakıyordu.

“Sen biraz odana git kızım!”

“Anne! Bir şey mi oldu?”

“Biraz konuşacağız izin verersen!”

Babam yan gözle Ali Baba’yı süzüp duruyordu. Ela Abla tedirgin gözlerle babama bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyordu. Ali Baba nereye bakacağını bilemiyor, bir bana, bir evin içinde uçuşan muhabbet kuşuna bakıyordu. Annem çok kararlı bir biçimde gözlerini babama dikmişti. Hava çok gergindi. Nedense birden gülesim geldi. Her şey çok komik göründü.

Hepsi birden salona geçti. Kapı tak diye kapandı. Ben şaşşallaşmış halde orada, öylece kalakaldım. Bir adım bile atamadım. Yıllar sonra ilk kez annemle babam bir araya gelmişti, bir de yanlarında yeni eşleri vardı!

Herhalde annem, artık dayanamadığını, benim onların yanına taşınmamı istediğini söyleyecekti.

Annem söze başladı: “Kusura bakmayın, haber-

siz geldik. Böylesini uygun gördüm, çünkü önceden haber versem, bu defa beklemekten kaynaklanan bir gerginlik daha olacaktı. Ela, bu arada önce size teşekkür etmek isterim, Zeynep sizden her zaman sevgiyle söz ediyor. Ama artık böyle yaşamaya devam edemeyiz. Zeynep bizim yanımıza gelecek!”

Hah! Tam tahmin ettiğim gibiydi. Odama gitmek üzere adımımı atıyordum ki, annemin, “Bu çocuk artık hayal görmeye başladı! Garip garip konuşuyor. Bu çok ciddi bir mesele! Metin senin de haberdar olman gerek, bir şey yapmamız lazım...” dediği geldi kulağıma.

O an başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Konu başkaydı. Kesinlikle Scorpius’la ilgiliydi. Elim ayağım titremeye başladı.

Annem bana inanmıyordu! Tamam, önceleri ben de başıma gelenlere inanamamıştım. Ama anneme anlatırken, ne düşündüğünü pek belli etmemişti. İnanmış görünüyordu. Demek hayal kurduğumu sanmıştı.

Tam üç ay önce hayatımda tahmin bile edemeyeceğim bir şey olmuştu. Öyle bir şey ki, ancak birkaç hafta önce sadece anneme anlatmıştım. Başka kime anlatabilirdim ki! Beni deli sanırlardı. Ayrıca çok üzgündüm. Kafam karışık. İçimde dalga dalga yükselen bir sıkıntı vardı. Bunu biriyle paylaşmam gerekiyordu. Anneme sırrımı vermiştim. Demek Ali Baba da biliyordu artık. Babam ve Ela Abla da öğrenecekti şimdi! Odama gidemedim. Bezginlikle bir iki adım

atıp mutfaktaki tabureye çöktüm. "Off anne, offff!" Ne yapacaktım ben?

O an, o günün hayatımda birçok şeyi değiştireceğini biliyordum. Çektiğim sıkıntıya bir de utanç eklenmişti. Çevremdeki herkes benimle çok gururlanırdı. Artık gururlanmayacaklardı. Onları hayal kırıklığına uğratacaktım. Birden kendimi çok değersiz hissettim. Bu, pek bilmediğim bir duyguydu ve hiç hoş değildi. "Bittin sen Zeynep!" dedim içimden, "Bittin!"

Bir oraya, bir buraya gitmekten şikâyet ederken, artık gideceğim hiçbir yer kalmamış gibi geldi birden. "Scorpius!" dedim umutsuzlukla. "Scorpius!"

Hiçbir karşılık gelmedi.

İçeriden gelen konuşmaları kesik kesik duyuyordum. Yarı anladığım, yarı anlamadığım şeyler konuşuyorlardı. Ela Abla bir psikoloğa götürülmem gerektiğini söylüyordu. Annem, babamı suçluyor, istemediğim bir şeyi bana zorla yaptırdığını, mutsuzluğumu örtmek için böyle şeyler uydurduğumu, tuhaf tuhaf şeyler anlattığımı söylüyordu. Ali Baba, arada bana haksızlık edildiği gibi bir şeyler geveliyordu, ama zaten onu dinleyen yoktu. Babam kendini savunmaya çalışıyordu. Sesleri bazen yükseliyor, sonra yine alçalıyordu. Tabureye yapışıp kalmıştım. Soğuk soğuk terler döküyordum.

O an, çok yakınımıdaki sokak kapısı bana öyle dost göründü ki... Kalkıp kapıyı açayım, çıkıp gideyim is-

tedim. Sokaklarda kaybolayım. Kimse beni bulamasın. Kimse bana soru soramasın. Kimseye hiçbir şey anlatmak zorunda kalmayayım. Ama nereye gidecektim ki? Nereye? Sokak dediğin çok yakın bir yer gibi görünse de, uzaktaki sokaklar, evsiz kalmak korkutucuydu.

Keşke bu bir rüya olsaydı. O an gözlerimi açıp kendimi yatağымda bulsaydım. “Ah! Hepsi rüyaymış!” diyebilseydim. Kalkıp perdeyi açıp camdan dışarı bakabilseydim. Gün ağarmış olsaydı. Önümde bir gece olmasaydı.

Ya da her şey bir an önce olup bitseydi. Ne olacaksa olsaydı. Ne söyleyeceksem, söyleseydim. O gün, o gündü ve belli ki kaçışı yoktu. O zaman başıma ne felaket gelecekse, bir an önce gelseydi. Gelseydi de kurtulsaydım!

Sonunda korktuğum an geldi. Salonun kapısı açıldı. Babam mutfak kapısında belirdi. O an, son kez, keşke zamanı geri sarabilsem, anneme hiçbir şey anlatmamış olsam, şimdi bu durumda kalmamış olsam, yer yarılrsa, içine girsem, bir daha da çıkmasam gibi şeyler düşündüm.

“Sen de gelsen iyi olur, konuşacaklarımız var.”

Başımı önüme eğip ayaklarımı sürüyerek babamın peşinden gittim. Sanki ayaklarım yüzer kiloluk güllerle dönüşmüştü.

Koltuğa annemin yanına çöktüm.

“Seni dinliyoruz!” dedi babam. “En başından başlayarak anlat bakalım, neymiş bu Scorpius meselesi...”

İç geçirdim, sonra yavaş yavaş, en başından anlatmaya başladım... Konuştukça, birden, kendimi çok rahatlamış, oldukça sakin hissettim. Sanki bir masalcı nineydim. Ya da sanki başka birinin başına gelen bir olayı anlatıyordum. Kendi halime şaşıtm. Kelimeler, benim ağzımdan çıkmıyormuş gibi dökülmeye başladı. Meğer ne kadar hevesliymişim anlatmaya! Hiç ara vermeden, neredeyse nefes bile almadan anlatıyordum. Belki de bütün bunları anlatmaya ihtiyacım vardı. Oysa hiç de konuşkan biri değilimdir.

Bilinmeyen Bölge

Bir akşamüstü okuldan eve geldim. Henüz kimse eve dönmemişti. Ela Abla'nın sabahtan hazırlayıp buzdolabına bıraktığı sandviçi yedim. Sonra ders çalışmak için hazırlandım. Ela Abla'nın bilgisayarından bir ödevle ilgili araştırma yapıyordum. Bir an gözüm, internet sayfasının sağ alt köşesindeki "bilinmeyen bölge" yazan banta takıldı. Ne demek acaba bilinmeyen bölge diye geçirdim içimden. Sonra, internet sayfasını açtığımda beliren o banttı gözümü alamaz oldum. Minnacık banta bakıp hayaller kurup duruyordum. Uzay boşlukları, kara delikler, samanyolu, evrenin sonsuzluğu, güneş sistemleri... Şu ucu bucağı olmayan, hakkında azıcık şey bildiğimiz evrende yapayalnız olmamız ne tuhaf diye düşünüyordum. Biraz da korkuyordum. Belki de dünya, bu boşluğun içinde, dalında sallanan bir kirazdan bile daha küçüktü.

Annemle babamın beni bölüşememe kavgaları üstünden epey geçmişti. Ama yine de sular durulmuş sayılmazdı. Annem bu durumu kabul edemiyordu. Ben daha çok, bu koskoca evrende bu kadar yalnızken,

insanların birbirini üzdüğü şeylerin ne kadar anlamsız olduğunu düşünüyordum. Ne kadar küçük şeyler için ne fırtınalar koparılıyordu aslında... Annem, erkeklerin hiçbir zaman büyümediklerini söylüyordu. Babam gibi akıllı, bilgili bir erkeğin bile, elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi mızımlık ettiğini düşünüyordu.

Ben kendi hayatımdan başlayarak, işi daha da büyük ölçüde sorgulamaya başlamıştım. Hele bir de her gün haberlerde seyrettiklerim, kitaplarda okuduklarım, açlık, savaşlar eklenince üstüne, her şey daha da anlamsızlaşıyordu. İnsanlar yalnızlık, yoksulluk, açlık çekiyordu. İnsanlar yalan söylüyor, haksızlık ediyor, birbirini öldürüyor, çalışıyor çırpıyordu. Hem birbirine, hem dünyaya zarar veriyorlardı. Oysa dünya herkese yetebilecek kadar büyük ve zengindi.

Aslında bunları düşünme düşünme, küçük şeylere üzülmez, kızdığım şeylere aldırılmaz olmuştum. Kendi durumuma da alışmış sayılırdım. Ama kendi dışındaki dünya ve daha büyük sorunlar üzerine düşündükçe, gerçekten, her şey o kadar saçma görünmeye başlamıştı ki gözüme... Sonunda, ben iyi, doğru, çalışkan, temiz bir insan olayım yeter diyordum. Herkes böyle davranırsa belki dünya değişir diye umut ediyordum.

İşte, bütün bunları, o "bilinmeyen bölge" yazısına gözümün takılmasıyla düşünmeye başladım.

Bir gün evde, yine tek başıma, internette hayvanlarla ilgili bir belgesel izlerken filmde garip bir şey oldu. Ekranın tam köşesinde bir ışık belirdi. Önce şaşırdım, sonra korktum. Bilgisayarı kapatmak istedim, ama değil bilgisayarı, filmi kapatmak için bile elimi kıpırdatamadım. Sanki “bilinmeyen bölge”de yaşayan hayalî korsanlar bilgisayarı ele geçirmişti... Yanında beni de... Ya da ben hayal görüyordum. İncecik ışık, filmin içinden, bilgisayarın ekranından süzülerek dışarı çıktı. Yanı başıma dikildi. Sadece ışık vardı, sanki bir de ışığın içinde bir kaynaşma... Bu kaynaşma bir türlü bitmek bilmiyor, karşımda herhangi bir şey belirmiyordu.

Birden alçak bir ses duydum. “Bana yardım eder misin? Kayboldum!” dedi.

Zar zor çıkan titrek sesimle, “Sen kimsin, nerede kayboldun?” diyebildim.

“Kayboldum işte! Ne önemi var nerede kaybolduğumun?”

“Nasıl yardım edeceğim ki sana?”

Adı Scorpius’tu. Ona, eskilere pek meraklı birisi, artık evrende var olmayan bir takımyıldızın, Akrep takımyıldızının adından esinlenerek Scorpius adını vermiş. Bana henüz kendisini gösteremeyeceğini, alışkın olmadığım bir biçime sahip olduğunu söyledi. Zamanın ötesinden geliyordu ve zamanın içinde yolunu kaybetmişti.

“Gökte gezen ve kuyruğuyla yıldızları deviren bir ejder mi var da benim haberim yok? Akrep takımyıldızı yerli yerinde duruyor!”

Cevap vermedi.

“Zamanın ötesi neresi?” diye sordum.

“Sizin zamanınızdan daha öte bir zaman!” dedi sadece.

Benimle ilgili her şeyi biliyordu. Ağzım açık kaldı. Üstelik geleceğimi de biliyordu. İleride benim önemli bir bilim insanı olacağımı söyledi! Hatta ailemle ilgili şeyleri de biliyordu... Daha doğrusu bütün dünyanın geleceğinden haberdardı.

“Sizin geldiğiniz yolu biz çoktan geçtik, onun için biliyorum bunları...” diye açıklama yapıyordu. Anlattığı şeylerin birçoğunu kafam almıyordu. Bilgimizin ve algımızın elverdiği ölçüde düşünebildiğimizi söyleyerek beni teselli ediyordu.

Önceleri daha basit şeyler söylüyordu. Çünkü korkuyordum. Ertesi gün olacak küçük şeylerden haberdar ediyordu beni, böylece kendi varlığına inandırmaya çalışıyordu. Gerçekten de ne söylerse oluyordu.

Bunları anlatırken, babam, “Demek ne söylerse oluyor!” diye alaycı bir edayla çıkıştı. “Felaketleri de önceden haber veriyor muydu bari sana?”

Sakinliğimi koruyarak, Scorpius’un önceleri basit şeylerden söz ettiğini, ayrıca benim hayatımla ilgi-

li kötü şeyler söylemediğini anlatmaya çalıştım. Bana yoldaşlık ettiğini, moral verdiğini, beni dinlediğini... Tabii bana inanmıyorlardı. Babama, "Mesela, sen yazdığın Paradigmalar ve Değerler adlı kitabınla gelecek sene ödül alacakmışsın, biliyor musun?" dedim.

"Sen nereden biliyorsun benim yazdığım kitabın adını, bilgisayarına dokunmamamı rica etmemiş miydin senden?"

"Bilgisayarını açmadım bile. Scorpius söyledi..."

"Tabii tabii..."

Durdum. Bir süre yüzlerine baktım.

"Mesela Ela Abla bir kız doğuracakmış!" dedim birden.

Babam, "Kızım! Ela'nın çocuğu olmuyor, biliyosun..." derken, Ela Abla'nın yüzü birden kıpkırmızı kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kızım mı olacakmış?" dedi, kısık bir sesle, "Metin! Ben... Hevesleniriz, bebek yaşamaz, kötü bir şey olur, üzülürüz diye biraz daha beklemek istemiştin... Daha çok yeni... Hamileyim!"

"Gerçekten mi?" diye sevinçle haykırdım, yerimden kalkıp Ela Abla'yı öptüm. "Gördünüz mü? Biliyor!"

Herkesin yüzü bir an değişti. Benimle ilgili o kadar endişeliydiler ki, kimsenin sevinecek hali kalmamıştı. Üstelik çok şaşırmışlardı, ne diyeceklerini bilemediler.

"Mesela, ben on sekiz yaşına geldiğimde annemlerin yanına taşınmaya karar vermiştim, ama o kadar

beklemem gerekmeyecekmiş. Çünkü sen ödöl aldıktan sonra, Amerika'daki bir üniversitede bir süre ders vermeye gidecekmişsin. Bu durumda ben de annemle-
re taşınacakmışım..."

Yüzlerinin nasıl allak bullak olduğunu anlatamam! Tabii hâlâ anlattıklarımı inanmıyorlardı. Aslında bu anlattıklarım neydi ki?

İleride dünyayı ne felaketlerin beklediğini bir bilse-
ler, kim bilir ne yaparlardı?

Büyük Savaş

Dünyada büyük bir savaş çıkacakmış. Bu savaşta nükleer silahlar kullanılacağı için, etkileri çok ağır olacaktı. Nükleer savaşla yeryüzüne yayılan radyoaktif maddeler yüzünden dünyanın pek çok yerinde hayvan ve bitki örtüsü yok olacak, sular zehirlenecek, sayısız insan ölecek, kalanlar da ölümcül hastalıklarla mücadele edecekmiş. Batı'da yaşayanlar, Doğu'dan gelen yiyecek-içecek yardımına muhtaç olacaktı. Zengin ülkeler batacaktı. Yoksul ülkeler kalkıp dünyanın yeni sahibi olacaktı. Bazı bilimsel buluşlarla açlığın önüne geçilecekti. Ama bu arada dünyanın yörüngesindeki değişiklikten dolayı iklimler değişecek, dünya ısınacak, buzullar eridiği için su seviyesi artacaktı.

Bunlar çok üzücü şeylerdi. Ama şaşılacak şeyler değildi. Bu gidişle pek de uzak görünmüyordu üstelik.

Scorpius, benim yaşlarımdaymış.

"Ne zaman doğdun?" diye sorduğumda, "Bir anda!" dedi.

Ne tuhaf bir cevaptı. Herkes bir anda doğmaz mıydı? Bunu anlatmanın zor olduğunu söyledi. Bu "bir anda"nın, o anda kavrayamadığım, daha başka ve derin anlamları olduğunu sezinledim. Çok üstelemedim.

Henüz bana kendisini göstermemiştı. Ben hazır olunca göreeneekmış.

İnsanın, kendisini bu kadar yakından tanıyan, aklından geçenleri, yaşadıklarını ve yaşayacaklarını bilen esrarengiz bir arkadaşının olması, tarifi zor bir duyguydu. Yavaş yavaş ona alışıyordum. Kendini belli etmediğı zamanlarda onu merak ediyor, özlüyordum. O zamanlar nereye gittiğini, nerede durduğunu soruyordum. Sanırım kaybolduğı bu yerde, yeniden kaybolmasından korkuyordum. Bunu söylediğim zaman, "Zeynep, ben bir yerde değıl, zamanda kayboldum!" dedi.

"Off, anlamıyorum bazen seni! Ne demek zamanda kaybolmak? Zaman makinesi mi icat edildi? Başka bir zamandan bu zamana mı geldin?"

"Bütün zamanlar bizdedir!"

"Nasıl?"

Benzer konuşmaları tekrar tekrar yapıyor, ama hiçbir yere varamıyorduk.

Ne olduğunu bilmiyordum, bazen anlamaktan vazgeiyordum. "Anlamama ne gerek var? Yanımda ya!" diye düşünüyordum.

"Görünmediğim zaman da buradayım, merak etme! Kendi enerjimin içinde sönüp beklemeye geçiyorum.

Enerjimi tasarruflu kullanmam lazım. Dönüş zerresi-
ni hiç bulamam yoksa, hep bu geçmişte kalırım!”

Gerçekten fena halde kafam karışıyordu... Bütün zamanların kendisinde olduğunu söylüyordu. Bu ne demekti? Bütün zamanlar kendisindeyse, demek zaman onun dışında bir şey değildi. Öyleyse zamanda nasıl kaybolabilirdi? Yoksa kendi içinde mi kaybolmuştu?

Birden aklıma, birkaç yıl önce dedemin hediye ettiği, annemlerin evdeki yatağımın başucunda duran cam küre geldi. Hani sallayınca içinde kar yağıyor gibi beyaz zerreler hareket eder... O an, Scorpius’un böyle bir fanus içinde olduğunu, bu fanusun bir nedenle hareket ettiğini ve zamanın da kar taneleri gibi yağdığını düşündüm. Kar taneleri o kadar yoğundu ki, Scorpius görünmez olmuştu. Bu çok hoşuma gitti. Ama yine de bu hayal, durumu anlaşılır hale getirmiyordu.

Zamanda kaybolduğunu söylediğine göre, zaman onun içinde değildi o halde.

Canım sıkıldı. Yüzüm asıldı.

Hem bu dönüş zerresi neydi, neredeydi? Scorpius onu ne zaman bulacaktı, bulabilecek miydi, bulunca ne olacaktı? Hiç bilemiyordum.

Scorpius, çok meraklı bir çocukmuş. Büyüklerinden habersiz bir şey yapmış ve o nedenle de dönüş zerresini bulamıyormuş.

"Onlar seni bulamaz mı?" diye sordum.

"Zamanda kaybolduğumu bilmiyorlar ki! Nasıl bulsunlar?" dedi umutsuzca.

"Annen baban seni çok merak etmiştir."

"Bizim sizin gibi annelerimiz babalarımız yok."

"Yakının da mı yok?"

"Var. Kolonyal hücremize yakınlarım diyebiliriz."

"Kolonyal hücrende kimler var?"

"Benzerlerim..."

"Peki, dönüş zerresini bulursan, yine gelir misin buraya?"

"Bu yaptığım, yapmamam gereken bir yolculuktu. Yasağı çiğnedim. Çocukların zamanda istedikleri gibi gelip gitme hakkı yok. Bunun büyük karışıklıklara neden olacağı düşünülüyor, o nedenle yasak. Bir daha gelemem."

Ya dönüş zerresini bulamazsan diye sormaya korkuyordum. Ama o zaten aklımdan geçenleri okuyordu sanki.

"Dönüş zerresini bulamazsam, bir gün enerjim tükenir ve tamamen sönerim! Ama geçmişin ışıkları da pek parlak değil doğrusunu istersen!" dedi.

Üzüldüğüm ya da anlamadığım, kafamı karıştıran konular açılınca hemen lafı değiştiriyordum. Scorpius'un ışığına alışmıştım. Ama çok uzun süre kendini belli edemiyordu. Çünkü bu benim ışığımı da azaltırmış! Ne demekse artık...

“Benim de mi ışığım var?”

“Yaşayan her varlığın ışığı vardır. Hele düşünenlerin ışığı daha çoktur.”

“Bir dakika! Ne demek ışığını azaltmak? Sana bir şey mi yaptı bu mahluk?”

Babamın bu telaşlı ve kızgın sorusu karşısında ister istemez acı acı gülümsedim. Bu soru, Scorpius’un bir hayal olduğu, benim uyduruk bir dünya yarattığımı fikrinden vazgeçip anlattıklarına inandığını gösteriyordu. Ya da en azından inanmaya başladığını... Ama babam hemen toparladı kendini.

“Sen kendini kötü mü hissettin? Bir sıkıntın mı oldu bize söylemediğin?” diye düzeltti sorusunu.

Yeni Bir Toplum Düzeni

Scorpius, bütün bu felaketlerden sonra dünya ekonomisinin düzeleceğini, Doğu'nun Batı'ya tamamen hâkim olacağını söyledi. Pek çok hastalığın tedavi yolu bulunacaktı. Organ bankalarında üretilen organlarla, hastalıklı organların değiştirilmesi, bademcik ameliyatı gibi basit bir işlem olacaktı. Yirmi otuz yıl süren bir barış ve refah döneminden sonra, kendini toparlayan Amerika, Doğu'nun hâkim olduğu Avrupa'ya saldırarak, saldırıda yeni bir silah kullanacaktı. Bu yüzden iklimler iyice değişecek, dünya soğumaya başlayacaktı. Bütün bu altüst oluştan sonra barışçıl, eşitlikçi, adaletli yeni bir toplum düzeni kurulacaktı. Doğa bir kez daha canlanacaktı. Fakat bu arada yeni bir hastalık çıkacak, insanlar birdenbire yaşlanmaya başlayacaktı. Ama bu hastalığın da tedavi yolu bulunacaktı.

İnsanlığın yaşayacağı bütün bu felaketleri öğrendikçe, üzüntüden kahroluyordum. Ama bütün bunları değiştirmek benim elimdeymiş gibi, öğrendiğim her yeni gelecek haberinden sonra daha çok çalışıyor, sü-

rekli kitap okuyor, daha düzgün bir insan olmaya çaba gösteriyordum.

Fen bilimleri konusunda Scorpius süperdi. Tam bir dâhiydi. Böyle söylediğimde sanki gülüyordu. “Yaaa, ne dâhi! Yolunu kaybeden dâhi!” diyordu.

“Büyük dehaların kafası karışık olur! Üzülme!” diyerek onu teselli etmeye çalışıyordum.

Bazen, “Ne kadar eski, hiçbir geçerliği olmayan şeylerle uğraşıyorsunuz!” diye kitaplarımızı beğenmediğini kaçırıyordu ağzından.

“Ya! Demek özel hoca tuttun da ondan bütün sınavlardan 100 alıyorsun! Ben de bu kıza ne oldu böyle diyordum!” diye alaylı alaylı söylendi babam. Ama ben bu tür durumlara tepki vermemeyi öğrenmişim. “Kızgınlık ahmaklara yaraşır bir tavır!” derdi hep dedem. İnsanların kendilerini denetleyemediği durumları Scorpius ise “geri model” olarak tanımlıyordu. Biz çok “geri model”lermişiz.

“Madem o kadar geri modelim, ne diye benimle arkadaş oldun?” diye takılıyordum ona.

“E, gelecek gördüm sende!”

“Ben de sende gelecek görüyorum. Bak şaka yapmaya bile başladın!”

Bu arada Scorpius’un neye benzediğini iyiden iyiye merak etmeye başlamışım.

“Bilimkurgu filmlerindeki uzaylılara mı benziyorsun? Merak etme böyle çok film seyrettim. Şaşırmam seni görünce. Dur tahmin edeyim. Herhalde çok narin bir bedenin var. İnce uzun. Bacakların ve kolların uzun. Artık yemek yemediğiniz için minnacık bir ağzın var. Kulakların küçücük. Ama gözlerin kocaman ve beynin çok geliştiği için mutlaka koca kafalısın!” diyerek gülümsedim.

Bir sessizlik oldu.

“Tahmin ettiğin gibi değilim!” dedi.

Ya çok iğrenç bir yaratıksa? Ya, mesela soğuk, kaygan, pullu bir derisi, ne bileyim, hortum gibi uzayan bir ağzı, boynuzlu bir kafası, dikenli elleri varsa? Belki kuyruğu bile vardı! Böyle düşünmeye devam ettikçe, kafamda biraz dinozora benzeyen bir varlığa dönüştüğünü fark ettim.

“Korkunç bir görüntün mü var? Çok mu çirkinsin? O yüzden mi görünmüyorsun?”

“Sen hazır olunca görüneceğim, merak etme!”

Bir sabah gözlerimi açtım. Daha doğrusu sabah olduğumu sanıyordum. Ama güneş daha tam doğmamıştı. Odam loştu. O an kendime bir şey itiraf ettim. Sanırım, bu benim ilk aşkımdı. Hiç görmediğim, neye benzediğini bile bilmediğim birine âşık olmuştum. Herhalde öyleydi. Ondan başka bir şey düşünemez olduğuma göre! Herhalde aşk böyle bir şeydi. Kalbim bir-

den güm güm atmaya başladı. Scorpius itirafımı duymuş olmalıydı. Kendimi çok aptal hissettim. Yatağın içinde elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Kalkayım dedim, kalkamadım. Yüzüstü dönüp suratımı yastığa gömdüm. Kendimi, kafasını kuma gömen devekuşlarına benzettim.

Scorpius benimle ilgili iyi şeyler söylüyordu. Kendimi çok değerli hissediyordum. Bir ipek kozasıyla sarılımsım gibi güvende... Var desem var olmayan, yok desem yok olmayan bir varlığın ilgisi ve şefkatiyle sarmalanmıştım. Çok özel bir kuvvet tarafından korunduğumu hissediyordum. Nereye gidersem gideyim hep yanımdaydı. Tek başına değildim.

“Bu mahluk dokundu mu sana?”

“Evet baba, hatta beni bayılıp ameliyatla derimin altına bir de çip yerleştirdi!”

“Zeynep!”

“Efendim baba?!”

Annemin hiç sesi çıkmıyordu. Ona kısmen anlattığım şeylerin şimdi hepsini anlatıyordum. Ela Abla büyük bir merakla dinliyordu, ama tedirgin görüntüsü geçmemişti. Ali Baba ise gözlerini bir an bile üzerimden ayırmıyordu. Babamın dikkati iyice bana yönelmişti.

Yandan yandan Ali Baba'yı incelemekten çoktan vazgeçmişti.

Dışarıdan biri gelecek olsa, benimkilerin birbirleriyle gayet iyi arkadaş olduğunu sanabilirdi. E, neden olmasındı ki? Artık başka hayatlar kurmuşlar, kendilerine başka yollar seçmişlerdi. Arkadaş olamazlar mıydı? Arada sırada böyle bir araya gelsek fena mı olurdu? Bu fikir hoşuma gitti. Belki o gün yaşananlar, aradaki buzları eritirdi.

Bazen, yetişkinler çocuklardan daha beter çocuk oluyorlardı. Sonra da bizi beğenmiyorlardı!

Yapay Güneşler

İnsanlık bilim ve teknolojide öyle ilerleyecekmiş ki, yine soğumaya başlayan dünyada toprağı canlandırmak ve enerji ihtiyacını karşılamak için yapay bir güneş yaratılacak, dünyanın karanlıkta kalan yüzü de aydınlatılacakmış. Bu arada bütün ırklar birbirine karışacak; sarı, siyah, beyaz diye bir ayırım kalmayacakmış. Bütün insanlık, tek bir melez ırka dönüşecekmiş.

“Ne güzel bir şey aslında değil mi?” diyerek gülümsedim. “Böylece kimse kimseye üstünlük taslamaz. Ama madem sonunda tek bir ırk kalacak yeryüzünde, bir sürü insan da tarih boyunca boşu boşuna acı çekmiş, ölmüş olacak. Hem aslında biraz düşününce pek de güzel değilmiş, herkes birbirine benzeyecek...”

“İnsanların ten renklerinin değişmesi tek başına bir anlam ifade etmez. Önemli olan düşünme biçimlerinin değişmesi.”

“Haklısın Scorpius, hiç bu açıdan düşünmemiştim. Ama bunları bana anlattığına göre, sen daha ilerideki zamanları da gördün. Sonunda değişiyor mu bari kafalar? Senin zamanında durum ne?”

“Bunlar çoktan aşılmış meseleler. Benim zamanımda böyle şeylerin lafı bile edilmez.”

“Nasıl sorunlar var peki senin zamanında? Merak ediyorum, güzel bir dünya mı yaşadığınız?”

Uzunca bir sessizlik oldu. “Sen hazır olunca anlatacağım...”

Canım sıkılmıştı. Bir aydır arkadaşlık ediyorduk. Bu Scorpius’un da sırları hiç bitmiyordu. Tabii hemen aklımdan geçenleri okudu. “Sıkılma!” dedi. “En azından benim zamanımda sıkıntı diye bir şeyin olmadığıni söyleyebilirim!”

“E, çok eğlenceli bir dünyanız var demek ki!” diyerek gülümsedim.

“Eğlenceden ne anladığına bağlı!” diye cevap verdi.

Scorpius’la çok eğleniyordum. Çevremdekiler ise gitgide içine kapanan bir çocuk olduğumu düşünüp endişeleniyorlardı. Herkesle daha da az konuşur olmuştum. Ne yapayım, Scorpius o kadar ilgimi çeken konulardan söz ediyordu ki, başkalarının anlattığı şeyler artık çok renksiz geliyordu.

Scorpius, sadece derslerimde yardımcı olmuyordu, aynı zamanda koruyucu meleğimdi sanki. Gelişme çağındaki çocuklara sürekli bedensel etkinlikler yaptırırlar ya, Scorpius bedenle uğraşılırken, düşüncenin es geçildiğini söylüyordu. Düşünce gücünün eğitilmesi çok önemliymiş.

“Kızım düşünce gücü dediğin, çok okumakla eğitilir. Boşuna mı sana sürekli kitap getiriyoruz!” diye çıkıştı babam.

“Haklısın baba. Ama Scorpius bana, bu konudan başka bir düzlemde bakarak söz etti...”

Akla ve zekâyâ çok önem veren babam, “Başka düzlemde ha!” dedi. Biraz içermiş görünüyordu.

Üstelik bana inanmıyorlardı, inanmayacaklardı. Ben de onlara sadece bu kadarını anlattım.

Bir gün okul dönüşünde servisten indikten sonra, bak-kala gittim. Canım abur cubur şeyler yemek istiyordu. Gofret aldım. Yiye yiye eve geliyordum. Ayağım kaldırımda yerinden oynamış bir taşa takıldı. Yüzüstü yere kapaklandım. Sağ dizkapağım daha kötü yaralanmıştı, kanamaya başladı. Birden Scorpius’un sesini duydum. Sanki kulağımın içinden konuşuyordu. Belki de kafamın içinden. Herhangi bir ışık görmedim. O günden sonra, enerjisini tasarruflu kullanmak için ışıksız ve sessiz gelmeye başladı.

Bana, düşünce gücümle kanamayla durdurabileceğimi söyledi. Saçmaladığını düşündüm.

“Kolaysa gel sen durdur!” diye çattım.

“Bu senin bedenin, sen yapabilirsin!” diye cevap verdi bana. Bir de dalga geçer gibi, “Senin düzlemin farklı!” demez mi! Biraz kızdım. Fenalık gelmişti bu “düzlem” denen şeyden. Ben kendi düzlemimde öğ-

rendiğim gibi, bir bahçe girişinin basamaklarına oturdum, bacağımı kaldırıp bir yüksekteki basamağa dayadım, çantamdan kâğıt mendil çıkarıp kanayan yere bastırdım. Bir süre sonra kanama durdu tabii.

“Gördün mü?” dedi Scorpius.

“Görmedim!” diye terslendim. “Sadece yapılması gerekeni yaptım. Böylece kanama durdu!”

“Fizik kurallarını çok fazla önemsiyorsun. Bu fizik kuralları da her şey gibi değişebilir!” dedi bilmiş bilmiş.

Dizim acımişti, daha da kötüsü düşünce eteğim açılmıştı. Ela Abla böyle şeylere çok dikkat ederdi. Mesele, çorabı görünmeyen bir yerden kaçmışsa bile kesinlikle giymezdi. İnsanın başına her an her şey gelebilirmiş. “Ne yani?” diye şakalaşırdım hep, “Başına bir kaza gelse, insanlar ‘Aaa! Çorabı da kaçıkmiş!’ mı diyeccekler sana? Vallahi çok komiksin!”

Demek ki ister istemez insan etkileniyordu çevresinde gördüklerinden. Bir gün, dedemlerin Trilye’deki evinin arka balkonunda annem çamaşırları asıyordu. Balkon kapısına dayanmış, ona mandal uzatıyordum. Birden gülmeye başladı. “Ne oldu anne?” dedim, “Neden gülüyorsun durduk yerde?”

“Ömrümüz annemizle mücadele etmekle geçer, ondan sonra bir bakarız ki, onun gibi olmuşuz!” dedi. “Bak! Nasıl da annemin öğrettiği gibi asıyorum çamaşırları! Öne çarşaflar, arkaya havlular, en arkaya da iç

Çamaşırları! Halbuki annem bunları bir bir söyleyerek asarken nasıl dalga geçerdim onunla!”

“Ben seninle hiç mücadele etmiyorum! Demek sana benzemeyeceğim!” diyerek gülümsedim. “Dur bakalım küçük hanım! Daha mücadele yaşların gelmedi... Henüz erken bunları söylemek için.”

Scorpius beynimin içinde fizik kuralları diye diye konuşurken, aklıma bunlar geldi işte... “Düşünce gücüyle uçarak gidebilir miyim gideceğim yere?” dedim Scorpius’a. “Her sabah güneşin doğudan doğmasını, her akşam batıdan batmasını değiştirebilir miyim? Yağmur yağarken, yağmasın istersem, durdurabilir miyim? Ne demek istiyorsun? Gerçek diye bir şey var. Doğa kanunları diye bir şey var!”

Ben hayatımda kimseyle mücadele etmemiştim. O gün, düştükten sonra, basamaklara oturmuş, dizim zonklarken Scorpius’la, gayet güzel mücadele ediyordum işte. Bir yandan da birilerine kızmanın ve bunları ifade etmenin de zevkli bir şey olduğunu düşünüyordum.

“Niçin kızıyorsun? Büyücülük yapmaktan söz edermişim gibi? Benim sana asıl anlatmaya çalıştığım, koşullar değişince bildiğin kuralların, kanunların da değişebileceği. Peki, anlayacağın şekilde örnek vereyim. Geçen gün bir dergi karıştırıyordun. Zürafaların, değişen doğa koşullarına uyum sağlamak için boyunlarının uzadığını söyleyen, ‘İhtiyaç, organ doğurur!’ diyen

Lamarck'tan söz ediyordu. Tabii bana soracak olursan konu bu kadar basit değil... Ama henüz tanışmamış olduğun bir düşünür var, adı Hobbes. Tam senin verdiğin örneğe denk düşüyor. Güneşin her gün doğudan doğup batıdan batmasının, bundan sonra da hep böyle olacağının göstergesi olmadığını söylemiş."

"E güzel söylemiş!" diyerek onayladım ister istemez.

"Düşünsene bir, ya bir gün başka yerden doğarsa güneş? O zaman neler olur? Neler değişir? Kaldı ki sana, insanlığın ürettiği yapay güneşleri anlattım... Dinlemiyor musun sen beni?"

Sanırım ben, o güne kadar Scorpius'un anlattıklarını masalmış gibi dinliyordum. Bu konuşmayla birlikte, söylediklerini başka türlü dinlemeye ve üzerinde düşünmeye başladım.

Ayrıca, biriyle hem mücadele edebilmek hem de ona karşı güzel duygular beslemek çok hoşuma gitti. Bir an, babama bir kez karşı gelmiş olmanın dışında, onunla hiç mücadele etmediğimi, çoğunlukla suskun kaldığımı düşündüm. Tartışsak, kendi fikrimi söylersem beni artık sevmeyeceğini sanıyordum herhalde. Beni de, annemi terk edip gittiği gibi bırakacağını...

Oysa Scorpius'la her şeyi konuşabiliyordum. Onunla tartışıyor, söylediklerinden şüphe ediyor, bazen karşı çıkıyordum. Ama o beni, böyle davrandığım için yargılamıyor ve bırakıp gitmiyordu.

Su Altında Kurulan Uygarlıklar

Dünyada, uzaylıların gönderdiği sinyaller alınabilecek, onlarla iletişime geçilecekmiş. Uzaylıların yardımıyla, su altında uygarlıklar kurulacakmış. İnsanlar robotlara benzeyecekmiş. Hayvanlar ise dönüşüm yaşayıp yarı insana dönüşecekmiş. Bu defa hayvanlarla insanlar arasında bir mücadele başlayacakmış.

Bazen Scorpius'un anlattıkları canımı sıkıyordu. "Aman, batsın bu dünya da rahat edelim!" diyordum. Tabii, dünya batsın derken, acaba nereye batar diye düşünürken buluyordum kendimi. Batar mı, düşer mi, patlar mı? Sonra su altında kurulacak uygarlıkları kafamda canlandırmaya çalışıyordum. Kendimi boğulacakmış gibi hissediyordum. Kapalı yerlerde kalma duygusu içimi sıkıyordu. Bir yandan da hep mücadele, hep mücadele! Hiç mi gün yüzü görülmeyecekti şu yeryüzünde? O zamanlar karamsarlığa kapılıyordum. Yorganı kafama çekip uyuyor, parmağımı kıpırdatmak istemiyordum.

Scorpius bu boş vermişçi hallerime hiç katlanamıyordu. Tepemde hiç susmadan konuşmaya başlıyordu.

Su altında kurulan uygarlıkları, yapay güneşleri, insanların hiç bitmeyen mücadelesini, insanlaşan hayvanları, robotlaşan insanları... Hiçbirini bilmek istemiyordum. Bu hikâye, artık bir kâbusa dönüşmeye başlamıştı.

Aslında kâbus derken, doğruyu söylemiyordum. Çünkü bu arada, Scorpius'a duygusal olarak bağlanmıştım. Konuşmadığımız zamanlarda üzülmüyor, kafamda türlü türlü şeyler kuruyordum. Benimle ilgili ne düşündüğünü merak ediyordum. O kendini belli ettiğinde sanki içimde karıncalar yürüyordu.

"Senden şüpheleniyorum!" dedim bir defasında.

"Neden şüpheleniyorsun?"

"Benimle konuşmadığın zamanlarda, başka kızlarla mı konuşuyorsun?"

Buz gibi bir sessizlik girdi araya. Sonra iç geçirdi. O zaman ne diyeceğini düşünmekte olduğunu anladım. Bir yandan da aklımdan geçenleri ölçüp tartıyor olabildi tabii. Cevap vermesine fırsat vermeden, "Neden göremiyorum seni? Çok merak ediyorum!" diye atıldım.

Yine cevap gelmedi.

"Yaratık mısın? Korkunç musun? İğrenç misin? Utanıyor musun benden? Seni beğenmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Bir engelin mi var?"

"Engelim mi? Fiziksel olarak tamamen engelli oldu-

ğumu söyleyebilirim. Tabii bu nereden baktığına göre değişir. Sen de benim için engelli sayılırsın."

Bu defa ben sustum. Sonra da, "Anlamıyor musun? Dışının neye benzediğini merak ediyorum!" diye baklayı çıkardım ağzımdan.

"Zeynep, dışın neye benzediği niçin bu kadar önemli senin için?"

"Hı! Mühim olan iç güzelliği diyorsun yani!"

"Tamam, şu anda şaka yaptığını anlıyorum. Mesele güzellik, çirkinlik değil. Sadece alışkın olduğun biçimde beni görmek istiyorsun. Biliyorum. Ama belki de dış, iç diye bir şey yoktur benim için. Anlamaya çalış. Hem zaten görüyorsun beni."

"Hani? Neredesin?"

"E konuşuyoruz ya! Buradayım işte!"

"İyi de seninle dışarı çıkamayız, parkta birlikte gezemeyiz, gidip yan yana sinemada oturamayız, hiçbir şey yapamayız. Daha doğrusu, sen yanımda olursun da, bunu sadece ben bilebilirim. Kimse göremez. Tabii ben de göremiyorum. Başıma gelenleri birine anlatsam ya uydurduğumu düşünür ya da zırvaladığımı!"

"Demek ki sadece görebildiğin şeylerin var olduğunu, elle tutamadığın, gözle göremediğin şeylerin de var olabileceğini öğrenmiş oldun böylelikle. Mesele hayaller ve düşünceleri elle tutabiliyor musun, gözle görebiliyor musun?"

"Sen hayal misin? Ben mi uydurdum seni?"

“Yo, uydurmadın. Kesinlikle sen uydurmadın...”

“Peki, sen beni görüyorsun, bu haksızlık değil mi sence?”

“Senin anladığın anlamda gördüğümden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Başka biçimde görüyorum belki, senin hiç bilmediğin bir yolla!”

Konu yine kördüğüm olmuştu. Yine onun ne dediğini anlamıyordum.

“Görmek görmektir!” diye üsteledim.

“Görmek hiçbir şey değildir!” dedi.

Sonra birkaç saat boyunca kendini belli etmedi. Küsmüş müydü bana yoksa? Tam bunları düşünürken yine içimde sesini duydum. Artık hiç ışıkla gelmiyordu. Böylece enerjisinden tasarruf edebiliyordu.

“Yapmamam gereken bir şey yaptım. Hatalıyım. Seninle konuşmamalıydım. Aklını karıştırmamalıydım. Ama geçmişte sönmekten korktum. Tabii seninle tanıştıktan sonra, ben de değiştim. Ne olur? Nasılsa hayatın bütün evrelerini gördüm! Tabii, taşları yerinden oynatmak, daha beter felaketlere de neden olabilir. Ama ya olmazsa! Ya başka türlü bir gelecek mümkünse! Ya her şey yeniden yazılabilirse! Öyleyse ben de geçmişte sönersem söneyim, ne olur ki!”

“Ne demek istiyorsun? Korkutma beni! Hiç anlamıyorum ne demeye çalıştığını!”

“Bir çocuğun arzusu her şeyi değiştirebilir.”

“Bu çocuk ben mi oluyorum! Hem ben çocuk değilim artık!”

“Neden sen olmayasın?”

“Ben mi değiştireceğim her şeyi? Aklını mı kaçırdın? En azından bir aklın olduğunu biliyorum. Ne sandın beni, süpermen falan mı? Hem sen neden kurban ediyorsun kendini? Nasılsa kimsenin bundan haberi olmayacak. En azından burada olmayacak! Öyleyse, senin dünyandakilerin gözünde mi kahraman olacaksın?”

“Bu kahramanlık meselesi değil ki...”

Yeni Bir Kuraklık

Sonra yeni bir kuraklık baş gösterecekmiş. Dünya kuraklıkla mücadele ederken, başka gezegenlerde yaşayan koloniler, yeni silahlar geliştirecek ve güneş sisteminden ayrılarak bağımsızlıklarını ilan etmek isteyeceklermiş. Yeryüzünde volkanik patlamalar ve depremler denetlenebilecek, buradan elde edilen enerjiyle yeni kaynaklar üretilecekmiş. Dünyada yine bir refah dönemi başlayacakmış.

“Neyse! Hiç değilse arada iyi şeyler de yaşanacakmış. Yeryüzünün gün gördüğü zamanlar da olacak!”

“Bu söylediklerim ne kadar zamanda olacak biliyor musun?”

Hiç aklıma gelememişti bu, “Hakikaten, ne kadar zamanda olacak?”

“Bin yıldan fazla...”

Bir çığlık attım. “Ne kadar uzun bir zaman...”

“Aslında uzun değil, insanlık bugün yaşadığınız uygarlığı kurabilmek için on binlerce yıl beklemek zorunda kaldı. Ama teknolojiadaki yenilik ve değişimler,

bundan sonra çok hızlı, sıçramalı değişimlere neden olacak, hem de insanlığın tahmin bile edemediği kadar hızlı olacak bu.”

Bir süre sustu.

“Zeynep, benim ne zamandan geldiğimi hiç merak etmiyor musun?”

Etmez olur muydum? Ediyordum, ama sormaya korkuyordum. Ya çok uzak bir zamansa, ya gerçekten benim tahmin edemeyeceğim kadar uzak bir zamansa... İnsanların robotlara benzediğini, yarı-insan yarı-hayvan yaratıkların türediğini anlatmıştı. Ya o, varlıkların çok ürkünç bir şeye dönüştüğü bir zamandan geliyorsa? Ya robot gibi bir şeyse!

Uzunca bir sessizlik oldu. Henüz hazır olmadığımı düşünmüş olmalı ki, konuyu değiştirdi. Ama az kalmıştı, seziyordum, yakında korktuğum gerçeği öğrenecektim.

Öğretmenimiz o sene bizim sınıfa bir proje hazırlatmıştı. Adını biz koymuştuk: “Her Yer Bizim!” Bu projede her ay bir mekânı ziyaret ediyorduk. O seneki gezme alanımız tarihî yarımadaadaki yerlerdi. Gelecek sene de bu geziyi Boğaz’ın Avrupa yakasında yapacaktık. Rumeli Feneri’ne kadar gidecektik. Gerçekten çok zevkliydi. O günleri ipe çekiyordum, çünkü nedense fenerlere bayılırım. Ben ilkokuldayken öğretmen, büyüyünce neler yapmak istediğimiz konusundaki dü-

şüncelerimizi sorduğunda, “Fener bekçisi olmak istiyorum!” demiştim. Fenerlerin geceleri yol gösteren ışıkları bana çok büyüleyici görünüyordu. Bir yerde okumuştum. Dünyada ne kadar fener varsa, o kadar çeşitli ışık sinyali varmış. Böylece denizciler, kaybolacak olurlarsa, fenerlerin ışıklarından nerede olduklarını kestirebilirlermiş.

Öğretmenim, “İnanmayacaksın ama, fener bekçiliği, kraliyet gibi bir şeydir. Yani babadan oğula geçer. Baban fener bekçisi olmadığında göre, sen de bu şansını kaybetmiş sayılırsın!” dediğinde, buna üzüldüm. “Ama sadece bu olsa iyi, daha da kötüsü var... Ne yazık ki artık bütün fenerleri merkezî bir sisteme bağlıyorlar. Yani artık fenerlerin birer bekçiye ihtiyacı olmayacak.”

Bir gün, Beyazıt’a Kapalıçarşı’ya kadar gitmişken, öğretmenimiz bize mezun olduğu üniversiteyi de göstermek istedi. Aslında hepimiz, çok hayran olduğumuz Kapalıçarşı’da döne döne yorgunluktan sürünür hale gelmiştik. Belki de bu yorgunlukla, üniversitenin koridorlarını arşınlarken, hepimiz biraz hayal kırıklığına uğradık. Ne kadar bakımsız bir okuldu. Upuzun koridorlar vardı sadece, sanki başka bir şey de yoktu. Öğretmenimize nerede ders yapıldığını sorduk. Bize amfi denen dev sınıfların kapısını açıp gösterince şaşırdık.

Scorpius'la içimden konuşuyordum bu arada. Üniversitenin kat kat yükselen büyük kütüphanesine girince, Scorpius orada çok mutlu oldu. Benimle konuştuğu günden beri, çok eski biçimleriyle de olsa, ilk kez bu kadar çok düşünceyi bir arada gördüğü için sevindiğini belirtti.

Bir ara umutsuzluk damarım kabardı. "Nasıl da bütün bunlar yok olacak, değil mi?" dedim. "O zaman bütün bu kitapların ne önemi var?"

"Yanılıyorsun! Hiçbir şey yok olmaz, sadece şekil değiştirir!"

Scorpius "şekil değiştirmek"ten söz ederken acaba bir şey mi ima etmek istemişti? Kendisi de bir "şey"di, her ne ise? O halde bir şekli vardı. Peki, kendisi ne kadar şekil değiştirmişti?

Kurallar Değişince

Yapay güneşlerle değişen koşullar, asıl güneşi de iyiden iyiye etkileyecek, sıcaklığını kaybetmeye başlayacakmış. İnsanlar, dünya dışı hayat arayışlarından birinden dönerken, uzay gemisiyle dünyaya yeni bir hastalık getireceklermiş. Gezegenlerin yörüngeleri değişince, bütün fizik kuralları da değişecekmış.

Off, demek büyük yolculuklar bekliyordu insanları. "İyi ki ben o günleri görmeyeceğim. Bu kadar hareketliliğe gelemem doğrusu!" dedim.

"Belki bazı yolculuklar, hiç de sandığın gibi bir hareketlilik gerektirmiyordur!"

"Doğru ya, vapurla, trenle, uçakla yapılmayacak herhalde bu yolculuklar! Hem o zamana bavul hazırlama derdi de kalmaz belki!"

"E zamanla dertler de değişecek elbette! Biz evrendeki diğer canlılar için gerçek birer derdiz mesela. Bize Asiler derler!"

"Siz kimsiniz?"

“Benim soyum!”

“Neden, neye isyan ettiniz de size Asi diyorlar?”

“Sandığın gibi değil.”

“Zaten hiçbir şey benim sandığım gibi değil!”

“Tatlım, bak anlatayım...”

Bana tatlım demişti!!! Bana tatlım demişti!!!

“Şimdi, benim soyum, canlı türünün gelebileceği en son nokta. Ama bu noktaya, gelmesi gerektiği zamanadan önce gelmiş bir soy.”

“Eee?” dedim. Bir yandan anlattıklarını merak ediyordum, bir yandan da aklım başımdan gitmişti.

“Böyle olduğu için de, bazı canlı kolonileri bizi yok edecek bir yol bulmaya çalışıyor. Biz en son tür olduğumuzdan, ortaya çıkışımızla kendi varlıklarının sona ereceğinden endişe ediyorlar. Bizi ortadan kaldırırlarsa, her şeyin olağan akışında süreceğini, erken ve beklenmedik varlığımızın olağan akışı bozduğunu düşünüyorlar. Bizi ortadan kaldırmak için geliştirmeye çalıştıkları şey bir silah değil. Bir virüs elde etmeye çalışıyorlar. Yıldız tozlarıyla kara delik dumanının karışımından elde edecekler bunu. Bu da, belki kestiremiyorlar ama, gerçekten her şeyin sonu olacak.”

“Ay ben evrenin nasıl, nereye genişlediğini düşünüp dertlenirken, anlattığın şeylere bak!”

Bu arada, Scorpius’la artık düşünce gücüyle konuş-

tuğumuz için çok rahat etmiştik. Çünkü bu yolla olağanüstü hızlı konuşulabiliyordu. Ama ben bazen Scorpius'un hızına yetişemiyordum.

"Ayrıca bizi, şimdiye kadar bildikleri hiçbir yolla yok edemedikleri için, bize Asiler diyorlar. Ama bu virüs, bütün geçmiş ve geleceği yok edebilir. Ben de bu konuda bazı araştırmalar yaparken zamanda kayboldum işte..."

"Peki senin geldiğin yerdekiler nasıllar, ne yapıyorlar? Canlıların ulaşacağı en son nokta ne ki?"

"İşte sana sürekli anlatmaya çalıştığım şey..."

"..."

"Benim geldiğim yer diye bir yer yok."

"Ne demek bu?"

"Biz bildiğin anlamda yer kaplamıyoruz. Onun için hiçbir şeye, hiçbir kaynağa ihtiyacımız yok..."

"Anlamıyorum!"

"Bizim bir cismimiz yok. O nedenle, bildiğin gibi bir yer kaplamıyoruz."

"Yani?"

"Yani biz, canlı türünün varacağı son noktayız, sadece düşünceyiz. Onun için sana görünemiyorum. Onun için sana bir 'dış'a ihtiyacım olmadığını söylüyorum. Onun için sana, senin için fiziksel olarak çok engelli olduğumu söylüyorum."

Ağlamaklı olmuştum. Dünya başıma yıkılmıştı.

"Yani yok musun?"

“Bak Şimdi! Bu kadar konuştuktan sonra sorduğun soruya bak. Ben yok muyum sence?”

Bunu beklemiyordum. Kafamda s¼rekli Scorpius’un neye benzediğini d¼ř¼n¼p duruyordum. Hayal g¼c¼m¼n b¼t¼n sınırlarını zorluyordum. Nedense en korkunç g¼r¼nt¼leri ¼st ¼ste getirip bana g¼r¼neceĐi vakte kendimi hazırlamaya ¼alıřıyordum. Neye benzerse benzesin, onu sevmeye devam etmek istiyordum. Şimdi ne olacaktı? Ne olacaktı?

Boşluk

Hava boşluğu ve kara deliklerden enerji üretilecekmiş. Zamanda yolculuk yapılabilecekmiş.

“İşte, senin vaktine geldik galiba!”

“Hayır, daha benim vaktime çok var aslında. Bu dönem, maddeden oluşan varlıkların, yani bedeni olan varlıkların zamanda yolculuk yapabildiği dönem. Bedenimiz olmadığı için biz her yerde olabiliriz aslında. Hiçbir kuvvet bize hükmedemez, hiçbir kural ve yasa da bizi bağlamaz!”

“Onun için Asi diyorlar size...”

“Ama senin vaktine derken, aslında doğru bir noktaya dokundun. Çünkü benim atalarım, kara deliklerle ilgili çalışmaların yapıldığı zamanda, kara deliklere gidip geri dönebilen ilk soy. Ama dönüşleri, sizin güneş sisteminizin zamanıyla iki bin yıl sürüyor. Oysa gittikleri kara deliğin zamanıyla on bin yıl geçiyor aradan. Oradan döndüklerinde, canlı türünün yaşadığı en hızlı değişim ve evrimi yaşamış ve tamamen maddeden arınmış halde, düşünce olarak dönüyorlar. Bu, evrendeki en asil ve üstün soy.”

“Öyle bir boşluğa düştüm ki...” dedim.

“Bana boşluğa düştüm deme istersen. Soyumun boşluktaki düşüşünü bir bilsen, bir daha bu lafı ağzına bile almazdın...”

Scorpius’la çok yakınlaşmıştık artık. Aramızda sırlar kalmamıştı. Ama yakınlaştığımız kadar da uzaklaşmıştık. Artık, bildiğim ya da bilmediğim hiçbir şekilde onu göremeyecektim. Aklımdan geçenleri yine okumuştı.

“Sana hiçlikten üretilen enerjiden söz ediyorum. Anlıyor musun bunun ne demek olduğunu? Hı?”

“Sana inanıyorum, ama anlattıklarını anlamıyorum. Kafam basmıyor.”

“Sana çok yükleniyorum. Özür dilerim. Bazen senin, beyninin küçücük bir kısmını kullanan canlı türünden olduğunu unutuyorum. Beyninin tamamını kullanınca neler olabileceğini hayal bile edemezsin tabii. Zaten ancak beyninin tamamını kullanabilseydin, mutlak düşünce olmanın ne olabileceğini biraz anlayabilirdin. Düşünceyle neler yapılabileceğini...”

“Madem mutlak düşüncesin, madem mutlak düşüncenin yapabileceği şeyleri ben hayal bile edemiyorum, bir şekle girsene o zaman... Ne duruyorsun?”

Scorpius bu isteğim karşısında afallamıştı.

“Beeen!” dedi, “Bu kadar geri bir modele mi döneyim istiyorsun? Binlerce yıllık evrimden vazgeçmemi mi istiyorsun?”

“Neden olmasın?”

“Bir şekle girmek, hapsolmak demek benim için. Üstelik böyle bir seçim sonsuza dek sürer, bütün zinciri bozmuş olurum ama...” diye kekeledi. “Bunun geri dönüşü olmaz. Tamam, pek çok kural değişti ama değişen kurallar içinde değişmeyen bir şey var. Bazı sınırlamalar ve seçimler var. Anlıyor musun? Sonsuz özgürlüğün içinde bile seçimler yapılır. Her şey birden olmaz. Bu özgürlük değildir.”

“Neden olmasın? Neden? Hem dönüş zerresini bulamazsan ne olacak, tamamen sönmeyecek misin zaten?”

Bütün bu konuşmaları okulda, öğlen tatilinde yapmıştık. Ben bir köşede oturmuş, dış dünyayla ilişkiyi kesmiş, içimden Scorpius’la konuşup duruyordum. O sırada yanıma, rehber öğretmenimiz Hale Hanım gelip oturdu.

Gülümseyerek, “Konuşmak ister misin biraz?” dedi.

Doğrusu kimseyle konuşacak halim yoktu. Hele son zamanlarda, sürekli Scorpius ile tartışıyorduk. Öfkelenmeyeyim diyordum, ama kendime engel olamıyordum. Tam bir tartışmanın üstüne geldiği için bir süre Hale Öğretmen’e görmez gözlerle baktım.

“Ne dediniz?” dedim.

“Zeynepçiğim, çok akıllı, çok başarılı bir öğrencisin, çok terbiyeli ve sakin bir çocuksun. Ama seni son zamanlarda fazla dalgın ve durgun görüyorum. Neler oluyor, anlatmak ister misin? Seni seve seve dinlerim.”

“Yoo, bir şey yok.”

"Evde bir sorun yok değil mi?"

"Yoo!"

"Hafta sonları anneni görüyorsun değil mi?"

"Tabii."

"Epeydir arkadaşlarınla pek iletişim kurmadığını fark ettim de, aranızda bir sorun mu var? Seni  zecek bir şey mi yaptılar?"

"Yok canım! Kimse bir şey yapmadı."

"Peki, bir sorunun olursa, biliyorsun, benimle paylaşabilirsin..."

"Elbette, teşekkür ederim." Nasıl anlatacaktım, aklım fikrim Scorpius'la dolu. Onunla konuşmaktan, başka kimseyle konu amıyorum diye...

"Zeynep, peki bu durumda ben senden bir yardım isteyebilir miyim?"

"Tabii!"

"Bu yaz bir kamp yapmayı düşünüyoruz. Bir   ğrenci kampı. İki haftalığına Antalya'ya gideceğiz. Altıncı, yedinci ve sekizinci sınıflar. Tatil programı için bana asistanlık edebilir misin acaba?"

"Oluur."

"Orada hem tatil yapacağız hem de senin çok ilgilendiğin bir konuda gözlemler yapacağız. İ te bütün bunlarla ilgili yardıma ihtiyacım var. Arkada larını senin bilgilendirmeni rica edebilir miyim? Bir dosya hazırlarsan sevinirim."

"Affedersiniz, konu neydi?"

"Ah unuttum söylemeyi. Gökyüzünü gözlemleyeceğiz."

Birden yüzüm aydınlandı.

"Seve seve..." dedim.

"Belki bir ekip kurarsın. Örneğin Mert ve Şule'yi de alabilirsin bence yanına. Ha bir de Gündüz'ü..."

O sırada, elinde basket topuyla yanımdan geçmekte olan Gündüz'e seslendi. Mert ile Şule'ye bir itirazım yoktu, ama Gündüz biraz ukala bir çocuktur. Çok zekiydi bir kere. Bu zekâsından dolayı da geçimsizdi. Kimseyi beğenmezdi, herkese tepeden bakardı. Ben bütün sınavlardan 100 aldığım için, bana pek böbürlenmezdi, ama hiç bulaşmazdı da. Hatta benden biraz çekinirdi.

Gündüz yanıma geldiğinde, Scorpius konuşmaya başladı. Bütün dikkatim dağıldı. Hem içimden gelen sesi, hem öğretmenle Gündüz'ün konuştuklarını birbirine karıştırdım. Bir an elimle hızla kulağıma bastırdım.

Gündüz gülerek, "Ne o? Kulağına sinek mi kaçtı?" dedi. O an kan beynime sıçradı. Hiç beklemiyordum böyle alaycı bir konuşmayı. Birden kendimi çok ahkam-mışım gibi hissettim. "Sus!" dedim Scorpius'a içimden. Ama bir türlü susmuyordu, üstelik o kadar hızlı konuşuyordu ki! Birden her şey etrafımda dönmeye başladı. Yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Sonra buz gibi oldum. İçim çekildi, her yer karardı. Simsiyah bir boşluğa düştüm.

Her Şey Düşmeye Başlayacak

Güneş iyiden iyiye soğuyacakmış. Büyük patlamalar olacak, yer çekimi kuvveti değişecekmiş. Uzaya gönderilen istasyonlar ve uydular, dalından dökülen elmalar gibi patır patır düşecekmiş. Evrenin önemli yasaları ve sırları keşfedilecekmiş. Bir kuyrukluyıldız, yapay güneşlerden birine çarpınca dünyada yeniden açlık ve kuraklık başlayacakmış. Bu arada hızla büyüyen bir nesil ortaya çıkacakmış.

Gözlerimi aralarken, Scorpius hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Revirde yatıyordum. Gözlerimi kırıştırmaya başladım. Bulanık görüntüler bir süre sonra netleşti. Gündüz tepemde dikilmiş, korkulu bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Birden fark ettim. Elimi tutuyordu.

“İyi misin?” dedi Gündüz.

Onun sesine, “İyisin, yok bir şeyin, yemeğini yemezsen böyle olur...” diyen Scorpius’un sesi karıştı.

“Sus!” dedim öfkeyle. Ama şaşırmıştım. İçimden söylediğimi sanırken, sesli konuşmuştum ve Gündüz kendisini azarladığımı sandı. Çok bozuldu.

“Sana demedim!” diye açıklama yapmak zorunda kaldım.

Gündüz şefkatli bir ses tonuyla, “Rüya mı görüyorsun yoksa?” diye sordu. Elimi bıraktı.

Scorpius sustu. Artık sadece Gündüz konuşuyordu.

“Çok korkuttun bizi!”

O sırada Hale Öğretmen geldi. Revir doktorunun açıklamalarını dinlerken yandan yandan memnun bir ifadeyle bize baktı.

Hale Öğretmen, “Neyse korkulacak bir şey yokmuş. Olur bu yaşlarda böyle şeyler. Büyümek kolay iş değil... Arkadaşını yalnız bırakma Gündüzcüğüm!” diyerek gülümsedi ve gitti.

Gündüz yanımda kaldı. Bir süre sonra, “Artık iyiyim, geçti...” diyerek yavaşça kalktım. Gündüz usulca kolumdan tuttu ve sınıfa doğru gittik.

Ne yalan söyleyeyim, bu ilgi hoşuma gitmişti. Ne de olsa Gündüz bütün sınıfın hayran olduğu bir çocuktu ve bu burnubüyük çocuk bana melek gibi davranıyordu. Sınıfa girerken, “Yaz kampı projesi için yarın bir şeyler konuşuruz, bu akşam biraz düşünelim...” dedi. İki hafta boyunca neler yapılacağını biz planlayacaktık çünkü. Önümüzde bir hafta vardı. Sonra okul tatil olacak, on gün sonra da Antalya’ya gidecektik.

Yıl sonu olduğu için, okulda dersler bitmiş, eğlenceler başlamıştı. Gündüz, okulun müzik grubunda gitar çalıyordu. Sesi çok güzeldi. Şule de grupta şarkı söylüyordu.

Onlara gıpta ediyordum, çünkü şarkı söyleyebilen, müzikle uğraşan insanlara bayılıyordum. Keşke benim de müzik kulağım olsaydı, ben de şarkı söyleyebilseydim.

Gündüz, matematikle arası iyi olan insanların müzik kulağının da iyi olacağını söyledi. Oysa müzik öğretmeni hiç böyle söylemiyordu. Müzik öğretmenin kızı Ceren de bizim sınıftaydı. Ceren beni çok severdi, onunla yan yana oturuyorduk. Öğretmenin söylediklerini Gündüz'e hatırlatınca, kulağıma eğilip, "İnanma ona, bence o sana taktı!" diyerek gülümsedi. "Ceren senin kadar başarılı, akıllı ve güzel olmadığı için, üstüne üstlük seni çok sevdiği için, Tuğrul Bey sana sinir oluyor, çekemiyor!" Kulaklarıma kadar kızardım. Çevredeki kızlar durumu fark etmiş, gizli gizli aralarında kaynatıyor, Gündüz'ün benimle ilgilenmesini kısıkanıyorlardı. Bir anda bütün gözler üzerime çevrilmişti.

"İstersen, birlikte çalışabiliriz. Bak gör, kısa sürede sen de bizim grupta şarkı söylemeye başlayabilirsin!"

"Gerçekten mi!" dedim sevinçle. Çevremdekilerin bakışları da bu arada gururumu okşuyordu.

O hafta çok dolu dolu geçti. Kamp için gerekli programı yaptık. Şule ile Gündüz sanat etkinlikleriyle ilgilenecekti. Mert spor etkinlikleriyle. Ben ve Gündüz, bilim kısmıyla ilgilenecektik.

Bu arada Gündüz bana bir kitap getirdi. Ursula Le Guin'in "Yerdeniz" serisinin ilk kitabını. Çok sevdiği bir yazarmış. Benim de seveceğimi düşünmüş.

Yeni Bir Hayat

İnsan yapımı iki güneş birbiriyle çarpışıp dünyayı karanlıkta bırakacakmış. Mars'ta savaş çıkacak ve bu yüzden dünyanın yörüngesi değişecekmiş. Bir göktaşı aya çarpacak, dünya taş, toz ve külle kaplanacakmış. 4000'li yılların başında, dünya üstündeki bütün canlılar ölecekmiş. Ama insanoğlu, başka bir yıldız sisteminde yeni bir hayat kurabilecek düzeye geldiği için, o yıldız sistemine gidenler hayatını sürdürebilecekmiş.

Sanırım Scorpius, benim hayatımda da iki güneşin birbiriyle çarpıştığını ve kendisinin karanlıkta kaldığını düşünmeye başlamıştı. Çünkü okulda bayıldığım günün akşamı, bir süreliğine kendini belli etmiş, sonraki hafta benim yanıma uğramamıştı bile.

O zaman, konuşmayı her zaman onun başlattığını fark ettim. Konuşmayı başlatmak için kaç defa girişimde bulunduysam da hiç cevap alamadım. Bu duruma fena halde bozuldum. Bütün gün çok dolu dolu geçse de, akşam oldu mu hüznleniyor, durgunlaşıyordum. Ayrıca Scorpius için endişe ediyordum. Benim ışığımı

almazsa, benimle konuşmazsa onu tamamen kaybederim diye korkuyordum.

Bütün bu korkularım ve tatlı telaşım arasında, hayatımda çok önemli bir şey oldu. Kendimi bambaşka biri gibi hissetmeye başladım. Genç kız oldum! Kana-mam geldi. Hafta arası olduğu için önce Ela Abla'ya söyledim. Bu konuda annem beni zaten bilgilendirmişti. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama ne yalan söyleyeyim, önce çok telaşlandım, heyecanlandım. Ela Abla beni yatıştırdı. Sonra annemi aradım. Neden-se annem çok duygulandı, "Benim minik kuşum genç kız mı oldu?" diyerek ağladı. Hafta sonu, mutlaka bir kutlama yapmamız gerektiğini söyledi. Tabii bu işi büyük organizatör Ali Baba yapacaktı.

Artık genç kız olduğumu Ela Abla babama söyledi mi bilmiyorum. Çünkü babam bu konuda hiçbir tepki vermedi. Ali Baba ise gerçekten çok komik bir adamdı. Utanmasa bağıra bağıra herkese ilan edecekti.

O hafta sonu beni Ağva'ya götürdüler. Kumsalda uzun bir yürüyüş yaptık. Sandalla dolaştık. Derenin etrafındaki güzel lokantalardan birinde yemek yedik. Bir ara Ali Baba çok duygusallaştı, "Ah benim kızım genç kız mı olmuş!" diyerek bana sarıldı, gözünden birkaç damla yaş geldi. Sonra yanımdan kalktı. Uzun süre ağladı herhalde ki, bize göstermemek için epey yürüdü. Tabii bu kadar ağlamasının nedeni ben değildim.

Döndüğü zaman, annem ona sarıldı, sırtını sıvazladı. İkisi aynı anda birbirlerine, "Canım!" dediler. Oduka duyulu bir sahneydi.

"Birden geçmişe gittim," dedi Ali Baba. "Murat, kum zambaklarını çok severdi. Yazları hep Kilyos'a giderdik. Onunla mimari harikalar yaratırdık. Kumdan şatolar yapardık. Ama nasıl büyük ve gösterişli, bütün çocuklar etrafımızı çevrelerdi. Bir gayret bize kum taşırıldardı kovalarıyla. Şatoyu bitirdiğimizde, ille de birinin tepesine bir kum zambağı dikmek isterdi. 'Yazık oğlum, koparma!' derdim. Ama o kadar yalvarırdı ki! Bir tane kum zambağı koparmasına izin verirdim. Onu da getirip kalenin en yüksek burcunun üstüne dikerdi. Kumda bu kadar güzel bir çiçeğin açması çok tuhafına giderdi. Şimdi bu kumsala gelince..." Sustu, derin derin iç geçirdi.

Annem de Ali Baba'nın ikinci eşiydi. Ali Baba'nın genç yaşta yaptığı ilk evliliğiyle ilgili acı anıları vardı. Oğlu Murat'ı yedi yaşındayken kan kanserinden kaybetmiş. Daha sonra eşiyile evliliği de yürütememişler. Bir defasında bana söylediği şeylerden çok etkilenmiştim. On bir yaşındaydım. Ne demek istediğini tam anlamasam da hiç unutmadım. "Büyük duyguların büyük ve zıt etkileri vardır. Acı da, sevinç de tuhaf duygulardır. Bazen insanları birbirine kenetler, bazen de koparır birbirinden!"

Biz de Scorpius'la kopmuştuk işte birbirimizden.

Bir yandan meraktan ölüyordum, bir yandan da benim bu halimi görüp de ses çıkarmıyorsa diye çok kıızıyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum ve bu çaresizlik kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. O sıralar moralimin bozuk olduğunu gören babam, Antalya'ya gitmeden önceki on günü annemlerde geçirmeme izin verdi. Annem çeviri yaptığı için evde çalışıyordu. Huzurlu ama hüznünlü bir on gün geçirdim.

Annem bana çok özel bir hediye verdi. Büyülü şalı... "Artık bu sana emanet!" dedi. Annem çocukken karnı ağrıdığında, babaannesi bu şalı sararmış. Şal, babaannesinin annesinden hatıraymış. Sonra annem genç kız olduğunda, bu şalı babaannesi anneme vermiş. "İyi bak, bu şalı eline alan üçüncü kuşaksın. Şu şal bizden daha fazla şey gördü, yaşadı!" demeyi de unutmamış.

Küçükken ne zaman benim de karnım ağrısa, annem hemen büyülu şalı sarar, "Şimdi geçer, hiç meraklanma!" diyerek, üstünden karnımı severdi. Gerçekten biraz sonra ağrım, sancım kalmazdı. Ben en çok bu şalın rengini ve bu rengin adını severdim: Gövel ördek-başı yeşili.

Bir gün yine karnım ağrıdığında annem şalı sarıp yatırmıştı beni. Gece ateşim çıkmış, ben de yatağımı ıslatmışım. Sabah annem, "Aaa, gördün mü şalın büyülu gidecek şimdi!" demiş, ben de buna çok ağlamıştım. Annem, yaptığı şakayı bu kadar ciddiye alacağı-

mı tahmin etmemişti. Çok üzüldü. Ne diller döktü. Ama kâr etmedi. Demek bir şeye inanmak ve o inancı kaybetmek ne kadar önemliymiş! Ondan sonra, annem şalı yıkadığını, bir zarar görmediğini söylese de, ne zaman karnım ağrısı ve bu şalı kuşansam, karnımın ağrısı hiç geçmedi. Büyüsünün kaçtığını düşünüyordum çünkü.

Annem sandıktan büyülü şalı çıkarınca bütün bunları hatırladım.

"Hava sıcak olmasa, sarınıp oturacağım, o kadar özlemişim şalı!" diyerek gülümsedim.

"Sen Antalya deyince, ben de gençliğimi hatırladım... Kumburgaz'ı..."

"Ne vardı Kumburgaz'da?"

"Bir sene, on sekiz yaşımızı doldurduğumuz yaz, liseden iki kız arkadaşımla Kumburgaz'da tatil yapmıştık."

"Sadece üç kız mı? Büyükler yok muydu?"

Annem kıkırdadı. "Yoktu kimse... sadece üç kız. Songül, Meltem ve ben. O kadar az paramız vardı ki, her gün makarna yiyorduk. Akşama bir patlıcan, birkaç biberden kızartma yapıyordum. Aşçı bendim. 'Bol makarna, azıcık kızartma!' diyerek, nasıl iştahla yiyorduk. Ama akşam çöktü mü ödümüz patlıyordu. Tek katlı, minnacık evlerin olduğu bir yerdi. Songül'ün babası üniversitede profesördü. Kocaman çam ağaçlarının arasında sadece profesörlerin evleri vardı. On, on

beş tane ev. Kimse de gelmemiştii daha yazlığa. Bir bekçi vardı, bir de biz. Bir yandan eğleniyorduk, bir yandan da korkudan ölüyorduk. Gece bir dal kırılrsa, bir kozalak düşse, hemen ayağa dikilip her yanı kola-
çan ediyordum. Aaay ay, ne günlerdi!”

“Ben ne zaman arkadaşlarımla yalnız başıma tatile gidebileceğim?”

“Ağır ol bakalım hanımefendi, oooo, şimdiden baş-larsan hapı yuttuk demektir!”

Annemle zaman geçirmek çok güzeldi. Bana yine bir sürü şeyden söz etti.

Bir zamanlar İstanbul’un her yanı plajlarla doluy-muş. Bana o plajları, cankurtaran kulelerini, nem ve kum kokan giyinme kabinlerini, plajlarda yapılan gü-zellik yarışmalarını, İstanbul denizinin güzelliğini, kuzenleriyle nasıl sandalla balığa çıktıklarını anlattı durdu. Denizle çevrili İstanbul’da yaşayıp da denize girememek çok kötüydü gerçekten.

“Sabahları uyandığımda yüzümü bile yıkamaz-dım!” dedi annem.

“Seni pasaklı seni...” diyerek sarıldım ona.

“Yok yahu!” deyip gülerek iteledi beni, “Neden pa-saklı olacaktım? Kızım bizim yüzümüzü yıkamak için, musluktan akan suya ihtiyacımız yoktu sizin gibi! Mayomuzu geçirdiğimiz gibi üstümüze, koşup deni-ze daldardık. Hahahay, ne sandın, ben yürümeden yüz-meyi öğrenmişim bir kere!”

“Keşke şimdi de denize girebilsek İstanbul’dan...”

Annem, “Kendimi haminne gibi hissettim, yahu şunun şurasında 30-40 yıl önceyi anlatıyorum halbuki!” diyerek kederlendi, sustu.

O susunca, ben de sustum. Elime Gündüz’ün verdiği kitabı aldım, bir köşeye çekildim. Scorpius’tan hiç ses çıkmıyordu. Neredeyse hayal gördüğüme inancaktım artık.

İletişimin Azalması

Yeni gezegendeki hayat yavaş yavaş artacak, ama insanlar arasındaki iletişim gitgide azalacakmış. Bu gezegendeki iklim koşullarından, insanların organizması değişecek, genetik yapıda değişiklikler meydana gelecekmiş.

Annemlerde kaldığım son gece, yattığımda gözüme uyku girmedi. Scorpius'u düşünüyordum, birden ağlamaya başladım. Herhalde ölmüştü, sönmüştü ya da gitmişti... Haber bile vermeden.

"Ağlama!"

"Scorpius!"

"Ben sana demedim mi, her zaman senin yanımdayım diye..."

"Neden konuşmuyorsun? Neden beni üzüyorsun? Aklıma çok kötü şeyler geldi."

"Seni biraz yalnız bırakmak istedim."

"Niye bana böyle bir ceza veriyorsun?"

"Hayır! Ne cezası? Sen bana susmamı söyledin, benden sıkıldın herhalde diye düşündüm."

"Sakın beni bırakma! Sakın!"

Derken uykuya dalmışım. Rüyamda Gündüz'ü gör-

düm. Ona öyle heyecanla bakıyorum ki! Meğer Gündüz, Scorpius'muş. Sevinçten deli gibiyim. Yolda yan yana yürüyoruz, çok büyük çınar ağaçlarının olduğu geniş, hiç bitmeyecekmiş gibi uzayan bir yol. Durmadan konuşuyorum, Gündüz yanımda gülümseyerek yürüyor. Ben yerimde duramıyorum, hoplayarak yürüyorum. Atkuyruğum arkada sallanıp duruyor. Gündüz bir an sevecenlikle atkuyruğumdan yakalayıp saçımı çekiyor. Birden uyandım. Umut etmenin umutsuzluğa dönüşmesi ne kadar korkunçmuş.

Scorpius'u, içten içe bir insan olarak hayal etme umudum hiç bitmeyecekti herhalde. Böyle bir şey olmayacaktı. Scorpius insan değil, zamanın ötesinden gelmiş bir varlıktı. Hiçbir şekli yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı. Ayakları bu yeryüzüne basmayacaktı. Saçları rüzgârda uçuşmayacaktı. Karnı ağrımayacaktı. Üstüne dondurma damlatamayacaktı. Top oynayıp yorulmayacaktı. Atkuyruğumdan saçımı yakalamayacaktı. Bunların hiçbirisi olmayacaktı. Üstelik daha ne kadar süre burada kalacaktı ki! Kalsa ne olacaktı? Akılımın içinde bir ses olacaktı sadece!

O an, birden aklıma bir şüphe saplandı! Elim ayağım buz kesildi. Scorpius'un varlığını kimseye anlata-mazdım, çünkü kimse inanmazdı. Ama Scorpius bir hayal değildi, gerçektir.

İşte tam o an, beynimde bir ışık çıktı!

Ya biz hayalsek?!

Ya ben ve beni çevreleyen her şey Scorpius'un kafasında olup bitenlerse?

Hem o değil miydi bana dünyanın ve insanlığın başına neler geleceğini bir bir sayıp döken?

O gelecekten gelmişti! Öyleyse biz geçmişte sönüp gitmiştik!

Birden ağlamaya başladım. Katıla katıla. Sesimi duyan annem büyük bir telaşla yanıma geldi. Bana sarıldı, öptü. Saçlarımı okşadı. Ben de ona sarıldım ve ağlamam kesik hıçkırıklara dönüşünceye kadar öylece kaldık. Bir ara kapının yanında Ali Baba'nın, çok üzgün bir halde durduğunu gördüm. Ben sakinleşince iki bardak kakaolu sütle yanıma geldi.

"Ana kız için sıcak sıcak, iyi gelir..." diyerek bardakları yanıma bıraktı, odanın kapısını çekip çıktı.

Kendimi toparladıktan sonra anneme Scorpius'u anlattım. Annem beni dinledi, pek bir şey söylemedi. Konuştuktan sonra kendimi hafiflemiş hissettim.

Meğer sır denen şey ne kadar ağırmış!

Yorgun düşmüştüm. Hemen uykuya daldım.

Ertesi gün annem beni babamlara bıraktı. Yolda, ilk kez evden bu kadar uzun süre ayrı kalacağım için, ne olur ne olmaz diyerek, hiç gönüllü olmadığı halde bana bir cep telefonu aldı. Kampta dikkatli davranmam konusunda yüz bin kere beni tembihledi. Hale Öğretmen'in verdiği, iletişim bilgilerini yazan kâğıdın bir kopyasını ona verdim. Birkaç gün sonra kampa gidecektik.

Gerçek Ne?

Eve varır varmaz, cep telefonundan Gündüz'e mesaj attım, eve döndüğümü haber verdim. Gündüzler, babamların evin bir üst sokağında oturuyorlardı.

"Prkta blslm" diye bir cevap geldi.

Ben de ona bir soru işareti gönderdim.

"Of! Parka gelir misin diyorum!"

"Gelirim 10 dakika sonra"

Ben Gündüz'den önce gitmiştim parka. Gündüz gülererek geldi, "İğneli cadı!" diyerek yaklaştı. "N'aber?"

"İyiyim, biliyorsun annemdeydim, döndüm işte..."

Gündüz'le parkta bir banka oturduk. Bir süre yüzüne baktım, rüyadaki gibi heyecanlanacak mıyım diye... Gündüz'ün kocaman, kahverengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Kâkülü gözlerinin önüne düşüyor, eliyle, çok hoş bir hareketle geri atıyordu.

Peki, rüyada kalbimin çarpmasına neden olan Gündüz müydü, Scorpius mu?

Bu soruyu kendime sorar sormaz sessizleştım, konuşmak gelmedi içimden. Bir süre sonra, arkalığı olmayan bankta iyice geri çekilmiş, havada kalan ayak-

larımı sallamaya başlamıştım. Hem orada olmak istiyordum, ama aynı anda gitmek istiyordum. Gündüz biraz bozulmuştu. Havayı dağıtmak için heyecanla kamp planlarını anlattı. Yüzüne bakarken bazen sesi siliniyor, sadece dudakları oynuyordu sanki.

Scorpius gelsin istiyordum. Ama Scorpius sesimi duymuyordu bile.

Kampa gitmeden iki gün önce, bütün sınıf bir otobüse doluşup Şile'nin bir köyüne gittik. Bir kardeş okula topladığımız kitapları götürüp bırakacak, onlarla tanışacaktık. Bir yerde o kadar dönemeçli yollara girdik ki, araba tuttu, midem bulandı. Çok güzel ağaçlarla örülü yolun tadına varamadığım için biraz üzüldüm. Bu yol, rüyamda gördüğümün kıvrımlısıydı sanki. Bu duygu, midemin daha çok bulanmasına neden oldu. "Scorpius neredesin?" diyerek ağlamak istedim. Gündüz yanımda, ikide bir, "İyi misin? Bak torba getirdim. Camı açtım, derin derin nefes al!" deyip duruyordu. Kızların kıskanç bakışları yine üstümdeydi. Neyse, sonunda yeşillikler içindeki okula vardık. Bir süre sonra toparlandım. Okulun bahçesinde biraz oturduk. Sonra bize, öğrencilerin annelerinin yaptığı tepsilerle börek ikram edildi, yanında, hayatımda hiç içmediğim kadar lezzetli bir köy ayranı vardı.

Hepimiz o kadar çok yemiştik ki, öğretmenlerden biri, sindirebilmek için biraz yürüyüşe çıkmamızı öner-

di. Bu fikir hepimizin çok hoşuna gitti, hem çevreyi de gözlemlemiş oluruz diye sevindik, çünkü bu konuda bir ödev çalışmamız olacaktı. Çevrede gördüğümüz ve ilgimizi çeken bitkilerin fotoğrafını çekecek, daha sonra fotoğraftan bakarak ayrıntılı resmini çizecektik.

Gündüz'ün bitki ve ağaç tozlarına karşı alerjisi olduğu için, yol boyunca hapşırdı durdu. Bunun dışında hem Şile'deki çocukların hem de bizim mutlu olduğumuz bir öğleden sonra geçirdik.

Antalya'daki kamp günleri de çok güzel geçti. Hayatımda ilk kez uçağa bindim. Pencere kenarına oturmuştum ve kendimi aşağı bakmaktan alamıyordum. Hep uçakta kalsam, hiç yere inmesem, herhalde çok mutlu olurum. İki haftalık kamp hayatının nasıl geçtiğini anlamadık bile. Saatlerce yüzdük, kamp bir hafta daha sürse, herhalde balığa dönüşürdüm. Gecele-ri ateş yakıp başında şarkılar söyledik, teleskopla gökyüzünü inceledik. Nasıl oldu bilmiyorum, Gündüz de çok şaşırdı, sürekli gülüyordum. Hep grup halindeydik, ama yine de Gündüz benimle özel olarak ilgileniyordu. Hep birlikte şarkılar söylerken ben de katılıyordum, oysa müzik derslerinde sadece ağzımı oynatırdım.

Gündüz'ün gitarıyla bir iki basit şarkı bile çaldım. "Gördün mü, hemen kıvırırsın bu işi demiştim sana," diyerek gülümsedi. Bana diyaframdan ses çıkarmayı

öğretti. İtiraf ediyorum, pek kolay değildi. Kampın bir haftasında da üç tekne mavi yolculuğa çıktık. Bu gerçekten olağanüstüydü. Geceleri teknenin önünde yatıp yıldızları seyretmek şahaneydi. Şehirde yıldızlar böyle görünmüyordu. Burada gök insanın üstüne düşüyordu sanki. Aslında, Halikarnas Balıkçısı'nın kitaplarından, ben kafamda Güney'i başka türlü canlandırmışım. Daha fazla yeşillik bulacağımı sanıyordum. Ama akvaryum gibi, bir sürü balığın yüzdüğü sular da yüzmek beni çok mutlu etti. Kekova'daki batık kenti gördüğüm günse çok hüznümlendim. Suyun altında, batmış bir şehirden kalan evlerin kalıntıları duruyordu. Bir haftadır neredeyse hiç düşünmediğim Scorpius düştü aklıma. Tam o sırada yanımda duran kaptan, "Denizin dibinde Haççem demirden evler" diye çok tuhaf bir türkü söylemeye başladı. Bu beni daha da hüznümlendirdi.

Kendimi Laboratuvarda İncelenen Ölü Bir Hayvan Gibi Hissettiğim Yaz

İşte, katıla katıla ağladığım ve annemin telaşla yanıma koştuğu o geceden sonra, kamptan döndüğümüz haftanın hemen başında, annemle Ali Baba bize gelmişler ve bütün sırlar ortaya dökülmüştü.

O yıl yaz tam bir felaketti. Kendimi laboratuvarda kesilip biçilen bir kurbağa ölüsü gibi hissettim. Kimse beni anlamıyordu. Zaten bir ölüyü kim anlamak ister ki? Antalya'daki güzel günlerin etkisi hemen geçip gitmişti.

Aynada kendimi seyredip duruyordum. Bedenim günden güne serpiliyor, ama sanki içim gitgide daralıyor, küçülüyordu. Bu aynadaki gerçekten ben miydim? Peki, ben kimdim? Gerçek miydim? Yoksa bir hayal mi? Yiyip içtiğime, kirlendiğime, uyuduğuma, üşüdüğüme, terlediğime, düşündüğüme, canım acıdığına göre gerçektim... Ama, ya Scorpius'un hayalindeki ben idiysem bütün bunları yaşayan? Ya aslında bir ölü idiysem!? Ya yoksam!?

Okuduğum kitapta, rüyalarla ilgili ilginç satırlar

vardı. Rüyadakilerin bir özgürlüğü olmadığını söylüyordu; onların kaderi rüya görenin zihninde yatarmış. Onun seçimleriyle yön bulurmuş. Bu sözler iyice kafamı karıştırdı. Belki bütün bu dünya Scorpius'un zihnindeydi. Bizim başımıza gelen her şeyi onun kafasından gelip geçenler, onun istekleri ve korkuları belirliyordu.

Scorpius, anneme sırrımı verdiğim gecedan sonra, bir daha hiç gelmedi. Bütün yaz, umut ve bekleyişle geçti. Belki de Scorpius bir hayalperestti. Şimdi de hayalinden vazgeçmiş, başka hayaller kurmaya başlamıştı! O değil miydi bana evrende hiçbir şeyin kaybolmayacağını söyleyen? Demek, içinde olduğum hayali kurmaktan vazgeçmişti, ben de yeryüzünde sahipsiz kalmıştım işte. Belki de evren dediğimiz ve içinde bulunduğumuz boşluk, sadece hayaller ülkesiydi. Bir hayal çözü! Kurulan ve vazgeçilen hayallerin üst üste yığıldığı bir cehennem.

Cehennem lafını, ben dokuz yaşındayken ölen babaannemden duyardım hep. Bir köşede sürekli şeytan beklerdi. Her işe cinler karışırdı. Şeytanla buluşmak için büyük şeyler yapmaya gerek yoktu. Tabağında yemek bırakmak, gece tırnağını kesmek, akşam sakız çiğnemek, büyüklerin karşısında yayılarak oturmak, büyüğüne cevap vermek gibi davranışlar bile yeterdi. İşte şeytanın yanındaydın. Babaannem cehenneme gitmekten çok korkardı. Şimdi düşünüyorum da,

cehennem korkusuyla yaşanınca cennet kaybedilmez mi? Ben korkuyla değil, sevgiyle hareket etmek isterim. Tabii o zaman böyle düşünerek davranmazdım, ama hissettiğim bu olsa gerek ki, babaannemi anlama-ya ve sevmeye çalışırdım. Bu nedenle onu en çok, kırıdğı cevizlerin kabuklarını şarkı söyleyerek ayıklar-ken hatırlıyorum. Ya da bana çok güzel hırkalar örer-ken, giymeye bayıldığım basma elbiseler dikerken, do-matesli pilav pişirirken, bayramlarda kolalı mendiller verirken, saçlarımı tarayıp örerken, hastalandığım za-manlarda bana bakarkenki halleriyle hatırlıyorum.

Annemle babam ayrıldıktan bir yıl sonraki yazdı. Dedem hastalandığı için annem onu görmeye gitmiş-ti. Babam yurtdışındaydı. Beş altı günlüğüne babaan-nemde kalmıştım. Babaannem bahçe içinde, iki kat-lı bir evin giriş katında otururdu. Hiç unutmuyorum. Orada kaldığım ilk gecenin sabahı, kuş sesleriyle uyan-dım. Açık pencereden odaya hanımeli kokusu doluyor-du. Gözlerimi açayım derken büyük bir korkuya kapıl-dım. Çünkü gözlerimi açamıyordum. Kirpiklerim bir-birine yapışmıştı. Telaş içinde bağırarak babaanneme seslendim. "Babaanneeee! Koş, kör oldum!"

Kadıncağızın telaştan tansiyonu yükselmişti. Aslın-da kör falan olmamıştım. Babaannem önce ılık çayla ısı-lattığı bir pamukla gözlerimi temizledi. Bir yandan da beni sakinleştirmek için durmadan konuşuyor, ne yap-tığını anlatıyordu. Gözlerim iltihaplanmış. Sonra da bir

ilaç sürdü. Üç gün boyunca, her sabah kirpiklerim birbirine yapışmış olarak uyandım. Gözlerini açmaya çalışıp da açamamak, kirpiklerinin zincirlenmiş gibi birbirine kenetlenmesi çok kötü bir duyguydu.

Tabii her şeyden çok korkan babaannem, bu durumdan da tedirgin olmuştu. “Aman diyeyim! Emanet bebe, neme lazım!” diye söylenerek bana ilgiyle baktı. Annem geldiğinde, “Buyur! Sapaşğlam teslim ediyorum!” dedi. Sonra anneme olanları anlattım, birlikte güldük. Böyle tuhaf bir kadındı işte babaannem...

Babaannem de bir hayal olmuştu artık. Anılarımızın da bir hayal olduğunu düşünmeye başladığım o yaz çok şiir okudum.

Scorpius bu kadar inatla gelmez olunca, kendimden iyiden iyiye kuşkuya düşmeye başladım. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Gündüz beni arayıp sormaktan yorulmuştu. Dışarı çıkmamak için sürekli bir bahane buluyordum. Çünkü kimseyle konuşmak istemiyordum. Sonra o da amcasının yazlığına gitti.

Bir gün, Ali Baba’nın sehpa da ters çevrilmiş halde açık bıraktığı şiir kitabını elime aldığım da, okumakta olduğu sayfada bir dize dikkatimi çekti. “Geriye doğru görmeliyiz düşlerimizi” diye yazan şair, aklımı başımdan aldı. Hissettiğim yalnızlık duygusu, ilk kez o gün dağıldı. Demek yalnız değildim!

Bekleyişle geçen o yaz, herkesin gözü benim üstümdeydi. Annem, neredeyse bütün yaptıklarına pişman olmuştu. İyice kendi içime kapanmıştım. Üç kez psikoloğa gittik. Her gittiğimizde, daha beter dönüyordum. Hemen odama kapanıyor, pek konuşmuyor, diğer zamanlarda da sürekli kitap okuyordum. Kimse üstüme gelmiyordu. Psikolog bana birtakım sorular sorarak çeşitli testler yaptı. Tabii ona Scorpius'u anlatmadım. Test sonuçlarına göre, yüksek zekâlı ve biraz içedönük bir çocuk çıkmışım. Kendimi bölünmüş hissediyordum. Annemin psikoloğa anlattığı, ama benim tek kelime etmediğim bu hikâyeyle, kendi içimde, kendime bir bütünlük sağlıyordum. Bunun dışında "görünürde" ciddi bir sorunum yokmuş.

Bunları bana annem anlattı. İçinde olduğum durumu bilirim, Scorpius'un bir hayal olduğunu kabul edeceğimi düşünüyordu, onunla ilgili hikâyeler uydurmaktan da vazgeçeceğimi. Psikoloğun söyledikleriyle, sanırım annem biraz rahat nefes aldı. Aklımı oynatmamıştım! Babam ise o kadar rahat değildi, çünkü bütün bunların temelinde, babamın da rolü vardı. Psikolog annemle konuşurken söyledi. Babam da gelirse iyi olacağını ekledi. Koridorun ucunda, alçak sesle konuşuyorlardı, ama ben biraz da olsa dudak okuyabiliyordum. Annemlerin apartmanda, benim yaşımdaki kızı işitme engelli olan Aygün Teyze öğretmişti bana. Bu kadarını anladım.

Tabii, babam hiçbir yere gitmedi. Ama bu olaydan sonra kişisel kararlar konusunda bana karşı daha saygılı davrandı.

Sonuçta bütün bu olup bitenlerin, yüksek zekâlı, geniş bir hayal gücü olan, ama biraz köşeye kıştırılmış, gelişme çağında bir çocuğun dikkat çekmek için “yazdığı bir senaryo” olduğuna karar verdiler. Üstelik onlara Scorpius’un artık gelmediğini söylemiştim. Yalan da değildi. Böylece olay iyice netleşti kafalarında. Benim içimdeyse her şey karman çorman olmuştu.

Anneme kızgın değildim, ama nedense içimde bir şey kırılmıştı.

Üstüme gelinmemesi sayesinde çevremde tuhaf bir şey oluştu sanki. Sepet gibi oradan oraya taşınmaktan kurtuldum. Hayatımdaki trafik kuralları değişti. “Haydi süre bitti, şimdi oraya; evet yine süre bitti, artık buraya!” diyen ses sustu. Hatta o yaz babamlara bile birkaç kez gittim. İstedğim yerde, istediğim kadar kalıyordum. Kendi hayatım hakkında söz sahibi olmuş-tum. Böylece kendimi ilk kez bir yetişkin gibi hissettim. Büyümek hoşuma gitti.

Anneannem çok özlediğini söyleyip çağırınca, bir hafta sonu, annemler beni Trilye’ye götürdüler.

Dedem her gün, “Senin karargâh çok şahane!” diye takılıyordu bana. Oraya gittiğimden beri bahçedeki zeytin ağacının altında yatıp bütün gün ya kitap okuyor

ya da uyuyordum. Geceleri de terastaki hamağa uza-
nıp yıldızları seyrediyordum. Her gece hamakta uyu-
yakaldığım için dedem gelip beni kaldırıyor, sersem
sersem basamaklardan inip yatağıma gidiyordum.

Bir gün, dedemin kitaplarının arasında bulduğum bir
şiiir kitabını alıp zeytin ağacının altına gittim. Kitap
Bedri Rahmi Eyüboğu'nundu. "Önde zeytin ağaçları
arkasında yâr // Yâr yâr! Seni kara saplı bir bıçak gibi
sineme sapladılar" dizelerinin geçtiğı "Sitem" şiiirini
belki yüz kere okudum.

Kitaplıkta bir de defter buldum. Ön sayfasında de-
demin adı, defterin içinde de dolmakalemle ve el yazı-
sıyla özenle yazılmış çok güzel şiiirler vardı. Onun şiiir
yazdığını bilmiyordum. O sırada dedem yanıma geldi.
"Sen okumayı seviyorsun, bu şiiir defterini sana hedi-
ye edeyim sakla bari!" dedi.

"Ne güzel şiiirler yazmışsın dede!"

"Hahaha! Ben yazmadım yahu, onlar ünlü şair-
lerin şiiirleridir. Bunları okuyarak kalbini çalmıştım
anneannenin!" Sonra sararıp solmuş sayfaları çevir-
dik, dedem tek tek şairlerin adını söyledi, ben de şiiir-
rin altına yazdım. Dedem de çok eğlenceli bir adam-
dı doğrusu. "Nihayet namusumu temizledim!" dedi
gülümseyerek. "Hoş, hiçbir zaman bunları ben yaz-
dım demedim, ama anneannen öyle sandı, ben de
bozmadım."

Geceleri ağustosböceği korosunun şarkıları eşliğinde Scorpius'u düşündüm. Şairin sözünü dinleyip düşlerimi geriye doğru görmeye çalıştım.

Bir gün anneannemle dedemi seyrederken, birbirlerini ne kadar sevdiklerini fark ettim. Anneannem sapasağlamdı, dedeminse bir sepet ilacı vardı. Ama dedem o kadar neşeli bir insandı ki, hiç ölmeyecekmiş gibi görünüyordu. Yine de bir sürü hastalıktan çekiyordu. O an birden, ya anneannem de babaannem gibi birden ölüverirse diye endişeye kapıldım. Dedem onsuz ne yapardı? Bu duygu beni çok mutsuz etti. Gözlerim yaşardı. Tam ben bunları düşünürken, dedem, "Bak çok güzel oldu, ne olur bir tane ye!" diye anneanneme ısrar ediyordu.

Dedemle bahçeden mısır toplamış, ateş yakmıştık. Mısırları közde pişiren dedem, "Harikulade bir şey öğrendim!" diye heyecanla anlatıyordu. Bir sürahiye su doldurup tuz atarak karıştırmıştı. Közlediği mısırları, ateşten alınca bu suya şöyle bir batırıp çıkarıyordu. Tabii, yoldan gelen geçen çocuklara da dağıtıyordu mısırlardan. Söylediğinde haksız değildi, gerçekten çok lezzetli olmuştu bu yöntemle pişirilen mısır.

Anneannem ise, "Yemem, zaten tostoparлак oldum!" diye söyleniyordu. Dedem ona sarılıp, "Gözümün nuru! Sen her halinle çok güzelsin. Kurban olayım, içime sinmiyor, bari tadına bak!" diye yalvarıyordu.

Bütün bunları seyrederken, ben de Scorpius varken ne kadar mutlu olduğumu fark ettim.

Trilye'de bir hafta kalacaktım. Ama hemen dönmek istemedim. Gecenin sessizliği, Antalya'daki gibi, geceleri üstüne düşecekmiş duygusu uyandıran gökyüzü, bahçedeki çiçekler, zeytin ağaçları çok güzeldi. Dedemin telefonda anneme, "Bırak, çocuk azıcık doğayla haşır neşir olsun. Ne o öyle, apartman dairelerinde yaşa yaşa dur! İnsan neye bakarsa ona benzer kızım. Betona baka baka betona benzersin. Doğaya bakarsan da doğaya... Bak burada nasıl keyfi yerinde yavrumun!" dediğini duydum.

İkinci hafta da orada kaldım. Çünkü Antalya'dan çok mutlu ve sağlıklı döndüğümü gören annem, dedeme hak vermişti. Sonra annemler gelip beni aldılar. Ağustosun sonuydu.

Bir Gün Okula Bir Yazar Geldi

Ekim ayının sonlarında, okulda beni çok etkileyen bir etkinlik yapıldı. Bir yazar gelecekti. Bunun için altıncı, yedinci ve sekizinci sınıflardan toplam on sekiz ğrenci seçildi. Bu ğrencilerin arasında ben ve Gündüz de vardık. Yüzlerce kişi arasından “seçilmiş” olmak hem hoşuma hem de tuhafıma gitti. Kendimi zel biri olarak hissettim, ama bu özellikte sıra dışı bir yan da vardı. Bu seçilme, okulun içinde hepimizi ilk kez böyle açıkça damgalamış oldu. Herkes bize biraz kıskanarak, biraz yadırgayan gözlerle bakmaya başlamıştı sanki.

Okulumuza daha önce de yazarlar gelmişti. Konferans salonuna yüzlerce ğrenci doluşurduk; yazar da sahnedeki masada oturur, konuşmasını yapar, öğrencilerin sorularını cevaplar giderdi. Oysa bu defaki farklıydı. Hepimiz kütüphanede bir araya getirilen masaların etrafını evreledik. Heyecanla beklemeye başladık. Bir yazarla, neredeyse baş başa olacaktık.

Nedense, yazarların hep ciddi ve mutsuz insanlar olduğunu sanırdım. Daha doğrusu sanırmışım. Bu ya-

zar güler yüzlü, şakacı, sıcakkanlı bir kadındı. Onu görünce, yazarları kafamda başka türlü tasarladığımı fark ettim.

Bizimle yazarlık ve yaratıcılık üzerine konuşacaktı. Yaklaşık iki saat süren sohbet sırasında, ben hiç söz almadım. Ama ilgiyle her şeyi dinledim. Hepimiz için, beklemediğimiz kadar samimi ve aydınlatıcı bir konuşma oldu.

Yaratıcılığın doğuştan gelen bir yetenek olduğunu, ama bu yeteneğin, sadece çok çalışmakla parlayabileceğini söyledi.

Çocukken, okuma-yazma öğrenmeden önce hep aynalarla konuşmuş mesela. Bu bana çok ilginç geldi. İçimizden birisi, "Yalnız bir çocuk muydunuz peki?" diye sorunca, kalabalık bir ailede büyüdüğünü, hiç de yalnız bir çocuk olmadığını söyledi. "Meğer ben yazarmışım da, o zaman haberim yokmuş, herhalde aynayı da bir tür defter olarak görüyordum, kendimi de kalem!" diyerek gülümsedi. İlerleyen yaşlarında, aynayla kurduğu bu ilişkinin kendisini kötü etkilediğini fark etmiş. Aynaya uzun uzun bakamazmış. Aynada gördüğü sureti kendisini korkuturmuş. İçinden başka biri çıkacak gibi gelirmiş.

"İşte o aynada gördüğüm kendim, sanırım 'yazan ben'di. Yazı yazmaya kalkışırsam, 'aynadaki ben' dışarı çıkacak, 'dışarıdaki ben'e sahip olacak sanırdım. Yazarsam delireceğimi sanırdım. Tabii hiç de öyle değil-

miş. Yazdıklarımı kitaplaştırmaya başlayınca bunu anladım.”

Bütün bu anlattıkları, ruh halime çok uyuyordu. Tabii benim yazar olmak gibi bir düşüncem yoktu. Bazı arkadaşlarım gibi şiir, hikâye yazmıyordum. Yazmaya da hevesli değildim. Gizli defterime yazdıklarımı saymazsak... Bunları kendim için yazıyordum. Herhalde yazarlar sadece kendileri için değil, başkaları da okusun diye yazıyordur. Bense yazdıklarımı kimse okusun istemem doğrusu.

Konuşma sırasında ona bazı sorular sormak istedim, ama çekindim, soramadım. Çıkışta bir ara yanına gittim. Rahatsız etmeyeceksem biraz konuşmak istediğimi söyledim. Ona hayallerle, düşüncelerle ilgili bazı sorular sordum. Neredeyse, bu hiç tanımadığım kadına Scorpius’u anlatacaktım. Bazı sıkıntılarımdan söz ettim. Mesela bu etkinliği bile ne kadar heyecanla beklediğimi, ama kütüphanede oturduğum yerden kalkıp gitmemek için kendimi zor tuttuğumu söyledim. Hem orada olmak istiyordum hem de kaçıp gitmek... Hayatımdaki her şeyde böyle oluyordu. Yanağımı okşadı.

“Biraz haksızlık etmiyor musun kendine? Düşünsen, sen şu anda gelişme çağındasın. Bedeninde müthiş bir büyüme faaliyeti var. Hormonların işbaşında. Yani bütün bu sıkıntılarının temelinde hormonlar var. Hepsi hormonlar yüzünden!” diyerek gülümsedi. “Bekle, sabret biraz. Hepsi geçecek. Büyümek için kendine izin

ver. Büyümek devrimci bir süreçtir. Hiçbir şey kolay olmaz. Bu arada, bu görüşmeye gelen bütün arkadaşların seçilmiş çocuklar. Yani siz, diğer arkadaşlarınızdan farklısınız. Haliyle hem büyüme sancısı çekiyorsunuz, bir de üzerine bu farklılık biniyor. Tabii işiniz zor! Ama bu farklılığın tadını çıkarmaya çalışabilirsin. Şunu da bil ki, bu farklılık ileride de bazen canını yakacak. Ama canın yansa bile, bir süre sonra bu acının da çok zevkli yanları olduğunu anlayacaksın. Yani, zekânla, düşünme biçiminle sahip olduğun farklılığın seni ne şımartmasına ne de bunaltmasına izin ver!"

Sonra bana sarıldı. Çok etkilenmiştim. Ayrılmadan önce, "Önünde aralanan kapılara dikkat et!" dedi. Birden ona içimi dökmüşüm, bütün sırlarımı vermişim gibi bir duyguya kapıldım. Sanki her şeyi anlamıştı.

İnsanın Önünde Açılan ya da Kapanan Kapılar

Evet! Scorpius da belki önümde açılan bir kapıydı.

Yazarın yanından ayrıldıktan sonra koridorda dalgın dalgın yürürken Gündüz geldi yanıma. "Neler konuştunuz?" dedi. "Hiiiç!" dedim.

Kasım ayının başında, inadına adını değiştirdiği kitabıyla babam ödül aldı. Hiçbir şey söylemedim. Sadece anlamlı anlamlı gülümseyerek baktım gözlerinin içine. Aralık ayının 12'sinde Ela Abla bir kız doğurdu. Abla oldum. Bu çok değişik bir duyguydu. Ela Abla sürekli ağlıyor, bebeğin üstünden bir an bile gözlerini ayıramıyordu. Çok duygusallaşmıştı. Ela Abla beni severdi, ama mesafeli biriydi. Öyle çok canım cicim olmazdı. Sanki artık bana da daha farklı gözlerle, başka türlü bir şefkatle bakmaya başlamıştı. Kardeşimin adı Ceylan oldu.

Okul birincisi olarak mezun olduğumu gören babam, "Artık gözüm arkada kalmaz!" dedi. Ardından, birkaç yıllığına Amerika'ya taşınacaklarını söyledi. Ama

bunu söylerken sürekli gözlerini kaçırıyordu. Doğrusu ben de kıs kıs gülüyordum. Tek üzüntüm, kardeşimin en tatlı zamanlarını göremeyecek olmamdı; o büyürken yanında olamayacaktım. Gözlerim dolarak, “Ya döndüğünüzde beni tanımazsa!” dedim. Babam tatillerde mutlaka geleceklerini söyledi. “Görüntülü chat yaparız artık!” diye bana takıldı.

Yaz başında babamları uğurladık. Annemle birkaç haftalığına Trilye’ye anneannemlerin yanına gittik. Artık daha konuşkan biri olmuşum. Ama okulumuza gelen yazarın dediği gibi, içimde kimseye göstermediğim, Scorpius’u hiç unutmayan gizli ve üzgün bir ben vardı. Onu hayatımın sonuna kadar böyle saklayacaktım belki. Kimseyle konuşmak, onunla konuşmaya benzemiyordu. Bir kere düşünce hızıyla ve yoluyla konuşmak gibisi yoktu! Ayrıca içinden konuştukça, insan karşısındakine daha çok bağlanıyordu. İçinden konuşmak, kendinle konuşmak gibiydi. Hiçbir şey gizlemeden, çekinmeden, sakınmadan...

Okul birincisi olarak mezun olduğumu öğrenen dedem kahroldu. “Evladım, bana bak, rakamların, formüllerin içinde kaybolmazsın değil mi? Söz ver bana. Sakın yapma öyle. Bak, bilim iyi, hoş, güzel bir şey de, şiir olmazsa olmaz yavrum, edebiyat olmazsa olmaz! Kurur gider sin. Gönül gözün kapanır! Gönül gözü kapanan da olsa olsa makine olur, hesap makinesi, anladın mı beni?”

diye söylenip durdu, "Ay siz bu çocuğu bir şey mühendisi yaparsınız şimdi maazallah!" diyerek dizlerini dövdü. Çocuk gibiydi, ben haline gülüp duruyor, o, "Bak gülme! Ben çok ciddiylim!" dedikçe, "Söz dede, söz hesap makinesi olmam..." diyerek gülmeye devam ediyordum.

Ben Scorpius'la sadece dünyanın geleceği üzerine değil, kendimle ilgili de bir sürü şey konuşmuştum. Dedenin korktuğu gibi, bir makine olmaya hiç hevesim yoktu. Her şey üzerine düşünüyordum, her şeyi merak ediyordum. Hayatı sorguluyordum. Annem bazen benden yorulur, "Çocuk bakmak, büyütmek hiç zor değil, insan yaratmak çok zor!" diyerek endişeye kapılırdı. O zamanlar, birdenbire büyüyen boyumu, serpilen vücudumu gösterip gülümseyerek, "Bak anne! Büyüdüm, insan oldum artık ben, merak etme!" derdim. "Dur bakalım, daha yolun başındayız!" diye cevap verirdi annem.

Bir gün Scorpius'la konuşurken, ona annemin çizdiği kalp haritasından söz etmiştim. Bu hikâyeyi çok sevmişti.

Yanağımdan yuvarlanan yaşlara baktıkça annemin kahrolduğunu anlıyordum, sanki gözlerimden süzülenler birer damla değil de, onun üstüne düşen birer kaya parçasıydı, ama kendime hâkim olamıyordum. Annem de dikkati-

mi dağıtmaya çalışmıyordu. Çok acı çekiyordum ve gözyaşlarım kendiliğinden bitmeden bu acının dineceği yoktu.

Babamın yanında, bazen gördüğüm bir kadın vardı. Ondan hiç hoşlanmıyordum. Sanırım babam bu kadın için bizi terk etmişti. Ama beş altı ay sonra bu kadın ortalıktan kayboldu. Bir süre sonra babam beni başka biriyle tanıştırdı. Bu kadına olumsuz duygular beslemedim. Ama onunla işler daha farklı gibi görünüyordu. Ela Abla'ydı. Anneme hiç benzemiyordu. Annem çok heyecanlı, telaşlı, hareketli biridir. Ela Abla çok sakin ve mesafeli, ama iyi biriydi. Onunla birlikte oturup hiç bıkmadan puzzle yapardık. Bir hafta sonu, Ela Abla babamın evinde kalmaya başladı. İkisinin birlikte uyuyacağını anladığımda kendimi çok kötü hissetmiştim. Sonra alıştım. Ama derken bir gün, öyle bir şey oldu ki, bu çok gücüme gitti. Babam, bana haber bile vermeden Ela Abla'yla evlendi. Zaten ilişkilerini biliyordum. Bunu niçin benden gizli yapmışlardı, hiç anlamadım. İşte bu yüzden, ben bir gün hüngür hüngür ağlarken, annem birden, "Sen çişini salona mı yapıyorsun?" diye sordu. Çok şaşırmıştım.

"Hayır! Tabii ki tuvalete yapıyorum!" dedim burnumu çekerek.

“Peki, yemeğini banyoda mı yiyorsun?”

“E tabii ki hayır anne!”

“Mutfakta mı yıkanıyorsun öyleyse?”

Bir an anneme tuhaf bir şey olduğu korkusuyla baktım. Ağlamam kesildi. Büyük bir kaygıyla annemin yüzüne bakmaya başladım.

“Neymiş? Demek ki bir evde her odanın bir işlevi varmış.”

“Eee!”

“Ben sana hiç kalbin odalarından söz etmiş miydim? Kalp haritası çizmiş miydim?”

“Yoo, kalbin haritası mı var ki?”

“Var tabii,” diyerek yanımdan kalktı, kalem kâğıt aldı, büyük bir ciddiyetle masaya oturdu ve neden hâlâ yerimde oturduğumu anlamamış gibi, şaşırdığında iyice şehlalaşan kara gözleriyle bana bakmaya başladı.

“E hadi!” dedi. Sanki yörüngesinden çıkmış dünyayı kurtaracak tek planın bilgisine sahip iki insanmışız gibi beni bekledi. Büyük bir sorumluluk duygusuyla yerimden kalktım, sandalyeyi çekip aynı ağır edayla yanına oturdum.

“Bak şimdi,” dedi. Kâğıda kocaman bir kalp çiziyordu bu arada. “Şimdi bu bir kalp!”

“Evet!”

Tam ortasına bir daire çizdi ve anlatmaya başladı:

“Şimdi, tıpkı bir ev gibi, kalbin de odaları vardır. Bu çizdiğim yer, kalbin en önemli odası, tamam mı? Bu oda, hiçbir odaya benzemez, hiçbir oda bu odanın yerini tutamaz, burası en gizli, en özel odadır. Bilgisayarın belleği var ya, hah işte tam onun gibi, bellek çökünce nasıl bilgisayar mahvolur. Onun gibi bir şey. İşte bu oda, çocuk odasıdır.”

“Gerçekten mi?” dedim şaşkınlıkla, “Benim kalbimde de var mı bu odadan?”

“Elbette yeri var, ama henüz oluşmadı, ileride olacak. Çocukların kalbiyle büyüklerin kalbi aynı değildir. Çocukların kalbindeki bu orta odaya anne-baba odası denir. Sonra çocuklar büyüyüp birer genç olduklarında, kalplerinin merkezindeki anne-babaları oda değiştirir, başka bir odaya geçerler.”

“E o oda kime kalır?”

Annem cilveyle göz süzerek, “Amaan,” dedi, “sorma, çok güzel bir duyguya kalır bu oda: Aşka.”

“Haa, anladım,” dedim hayal kırıklığına uğramış bir sesle, “babamın kalbindeki odama aşk mı yerleşti şimdi?”

“Dinle yahu, olur mu hiç öyle! Demin söyledim ya, bu çocuk odasının yeri hiçbir şeyle dolmaz diye!”

“Şimdi tam tersini söylüyorsun ama!”

“Zeynepçğim, o odada aşkın yaşadığı yıllar, henüz insanların ana-baba olmadıkları yıllardır. Bir kez ana-baba olduktan sonra, aşk da tıpkı anneler ve babalar gibi, başka bir odaya alınır. Dur çizeceğim onu da, acele etme.”

Kalem kâğıda sürtüldükçe çıkan tatlı bir ses kaplamıştı odayı.

“Şimdi yeni baştan başlıyoruz. Şu anda sana benim gibi bir yetişkinin kalbini çiziyorum, tamam mı? Ortadaki oda, en önemli oda dedik, bak bir de yanlarda birtakım odalar var. Şu sağlık odası mesela. Bu odaların her biri çok önemli aslında. Düşünsene, insanın sağlığı bozuk olsa, diğer bütün odaların dolu olmasının ne anlamı kalır? Bu oda başarı odası. İnsan hayatı boyunca yapıp ettiklerinin bir sonucunu görmek, başarılı olmak, yararlı olmak, güzel şeyler yapmak ister. Bak bu oda dostların odası. İnsan dostlarını yanında ister, onlarla acı tatlı anlarını paylaşmak ister. Bu oda aile odası, büyüklerimiz oturur burada. Şu oda para odası, bu oda hep boş kalırsa da mutsuz oluruz, çünkü para hem yaşamak hem de istediklerimizi yapmak için gerekli bir araçtır. Elektrik, su faturalarımızı hep parayla ödüyoruz, sinemaya tiyatroya parayla gidiyoruz, ikimizin

de lüp lüp yuttuğu çikolataları parayla alıyoruz değil mi? Ağaç yaprakları karşılığında istediğini vermiyorlar insana!"

Gölerek, "Evet!" dedim.

"Ama gördüğün gibi bu oda çok büyük değil. Çok büyük olsaydı, sürekli onu doldurmak için çalışmamız gerekirdi ve hayatın başka tatlarından yararlanacak vaktimiz de, arzumuz da kalmazdı," diyerek annem tatlı tatlı anlatırken, alnına düşen saç perçemine, kalem tutan ince uzun parmaklarına, anneannemin "kloş dudaklı kızım benim," dediği, bana bir şeyler anlatırken kıvrıklığı daha da belirginleşen dudaklarına baktım ve annemi, bana anlattıklarını ne kadar çok sevdiğimi düşündüm.

"Şimdiii, büyüklerin kalbinde bu aşk odası yer değiştirir. Mesela aşk odası, çok ilginç bir odadır, eğer boşsa kalbin alt tarafına, şu dar yere düşer. Bir yetişkin, tuvalete girdiğinde hemen çıkıyorsa, anla ki kalp odası boştur. Uzun uzun tuvalette kalamaz, çünkü içindeki o boşlukla ağırlaşan kalbinin tuvalete düşeceğini, oradan lağıma karışıp kaybolacağını düşünür. Aman ne kadar korkunç, düşünsene! Amaaa, birisi gülerken sürekli elini ağzını doğru götürüyorsa, bil ki o âşıktır. Çünkü onun aşk odası, kalbin üstündeki bu tombul yerlere geçmiştir

ve sürekli yukarı doğru yükselmek ister, onun için âşıklar gülerken kalplerinin ağızlarından çıkacağını sanırlar. Yer çekimi kalbe işlemez!"

"Demek öyle?" dedim şaşkınlıkla.

"E öyle, kalp kendi kanunlarını kendi koyar, o nasıl işleyeceğini yalnızca kendisi bilir. Neyse! Bak, işte baban da şimdi âşık olmuş, onun kalbinde de aşk odası böyle yükseklerle çıkmış. Ama çocuk odası yerli yerinde duruyor, yani senin yerin sağlam merak etme, o odaya çocuklardan başka kimse giremez çünkü."

Annemin çizdiği kalp haritasını alıp odama yöneldim. Çok yorucu bir gün geçirmiştım. Dişlerimi fırçalamak için banyoya uğradım. Aynada yüzüme baktım. Gözlerim kıpkırmızı olmuştu, ama rahatlamıştım.

Yanına döndüğümde, "Anne, bir gün sen de evlenecek olursan..." diye başladığım sözü ağzıma tıkadı.

"Sen yanı başımda olacaksın kızım, emin ol! Baban da senin bu kadar üzüleceğini tahmin etmemiştir. Zaten seni üzme için böyle davranmamıştır, kendince böylesinin doğru olduğunu düşündüğü için sana haber vermemiştir..."

Annemin çizdiği kalp haritasını hiç kaybetmedim.

Annemin çizdiği kalp haritasını hiç kaybetmedim, artık cüzdanımda saklıyordum.

Ben Scorpius'a her şeyi anlatıyordum. Onunla konuştuğukça dünya, evren, ben iç içe geçiyorduk. Ona çok güveniyordum. O bana kendim kadar yakındı. İnsan kendini terk edebilir mi? Beni hiç bırakmaz sanmıştım. Belki de dönüş zerresini bulmuş, gidivermişti. Belki yine gelmek istiyor, ama gelemiyordu.

Zamanla, onu çok özlesem de, hep benim yanımda olduğunu düşünmeye başladım. Hem o öyle söylememiş miydi? Kendini belli etmese bile, hep benim yanımdaydı.

Zeytin ağacının altına oturup saatlerce, bıkmadan onu düşündüm.

Trilye'den ayrılmamız çok zor oldu. Neden bilmiyorum... Annemin deyişiyle "İstanbul'un en güzel okulu"nu kazandığımı öğrendiğimizden iki gün sonra Trilye'den kötü haber geldi. Dedemi kaybetmiştik. Bu ölüm haberi anneme de bana da çok ağır gelmişti. Ama ona karşı içimde hâlâ taşıdığım kırgınlık, bu acıyla dağıldı gitti. Çünkü hayatımda ilk defa annemi teselli etmek zorunda kaldım. "Hiç öyle veli toplantısı falan beklemem, haberin olsun... Çok kıskanıyorum seni, inan okulun bahçesine kamp kuracağım. Bana ne, ben de geleceğim!" diye şımaran annemin sevinci, dedemin ölümüyle kursağında kaldı.

Yaz sonuna kadar, İstanbul'a gelmek istemeyen anneannemin yanında kaldık. Anneannem sürekli ağlıyor, sürekli bir şeyler yiyordu. Sanki ne kadar çok yerse, o kadar çabuk ölüp dedemin yanına gideceğini düşünüyordu.

Ali Baba hafta sonları yanımıza geliyordu. Ama dedem ölünce evin bütün neşesi kaçmıştı.

Dedemin kütüphanesini indirip tek tek bütün kitaplara baktım. Ali Baba her gelişinde, arabanın bagajını kitaplarla doldurup İstanbul'a gönderdik. Herkes o kitapları benim sahiplenmem gerektiğini düşünüyordu. Kütüphane bomboş kalınca, "İstemem ben bunu evde, yakın!" diye tutturdu anneannem. "Zaten hayrı kalmamış, dökülüyor, yakalım da bari istediği olsun!" dedi annem. Ali Baba geldiğinde, kütüphaneyi parçalara ayırdı, bahçede kocaman bir ateş yaktık. Bu, dedeme veda etme töreniydi sanki. Hepimiz çok duygulandık.

O ateşte, bahçede kalan son mısırları, dedemin yöntemiyle közledik. Kimse bu kadar ağlaya ağlaya mısır yememiştir herhalde!

Üçüncü mısırı, gözyaşları içinde yiyen anneannemin elinden zorla aldık. "Anacığım! Dokunacak!" diye söylendi annem ona. O da ağlaya ağlaya, "Bırak dokunsun!" dedi. Bu da benim içime işledi.

Yeni Bir Okul

Aradan uzun bir zaman geçti, hayatımda pek çok şey değişti. Scorpius bir daha hiç gelmedi. Ben annemlerin yanındaydım ve mutluydum. Üstelik anneannem de bizimle kalıyordu. Kendimi ondan sorumluymuşum gibi hissediyordum. Hep onunla ilgileniyordum, ona kitaplar okuyor, filmler seyrettiriyordum. Anneannem, "Ay sanki yeniden mektebe yazıldım, çocuğum az rahat bırak beni, azıcık yatıp dinleneyim! Kardeşi gelsin artık bunun canım, gidip onunla uğraşsın, bebek miyim ben?" diyerek yanımdan kaçıyor, annem halimize kıs kıs gülüyordu.

Babamlar yılbaşı tatilinde geleceklerdi, daha neredeyse beş ay vardı, günleri sayıyordum. Ela Abla her gün Ceylan'ın fotoğrafını çekip yolluyordu bana. Böylece onun nasıl büyüdüğünü günbegün görüyordum. Babamla haftada bir gün internetten görüntülü konuşuyorduk. Babam arada Ceylan'ı kucağına alıyor, bana gösteriyordu. Benimle bu kadar sevecen bir ilişki kuramadığı için, içim azıcık cız etse de, kardeşim için seviniyordum. Babam sevgisini göstermeyi öğreniyor-

du herhalde. Babamın bu hallerini gördükçe, büyüklerle ilgili yeni şeyler öğrendiğimi fark ediyordum. Çocuklar, büyüklerin “büyük” olduğunu, hiç yanılmadığını, her şeyi doğru yaptığını sanıyor. Oysa büyümek hiç bitmiyor demek ki. Ben nasıl artık genç kız olduysam, büyüdüysem, değiştiysem, demek babam da büyümüş, değişmişti ve hepimiz büyümeye devam ediyorduk.

Bu arada yeni bir okula başlamanın heyecanıyla doluydum. Annemle kayıt için okula gittiğimizde, onun neden okul konusunda kıskançlık ettiğini anladım. İnternette baktığım fotoğraflarla tam olarak anlayamamışım. Gerçekten çok güzel bir okuldu. Önce kocaman bahçesine bayıldım tabii.

Okula başladıktan bir hafta sonra, konferans salonunda bir toplantı yapıldı. Bilim, sanat gibi konularda öğrencilerin yaptığı etkinliklerle ilgiliydi bu toplantı. Ben de söz alıp bilim ve ütopya konusunda bir okul dergisi çıkarma fikrinden söz ettim. Öğretmenin çok hoşuna gitti. Sözümü bitirdikten sonra yerime oturdum. Arkadan biri omzuma elini koydu. Döndüm. Kahverengi saçlı, kâkülleleri alnına düşmüş, ela gözlü, inci gibi dişleriyle gülümseyen bir delikanlı. Bir an göz göze bakiştık. Sanki çok eskiden beri tanışıyor muydunuz gibi. Heyecanla kalbim sıkıştı.

“Merhaba, ben Işık!” dedi. “Ütopya dendi mi bensiz olmaz. Birlikte çalışacağız demek ki...”

